

Harald G. Jensen

Den Usynlige Virkelighed

Et indblik i
den åndelige
verden



Forlaget "ANGEL"

Harald G. Jensen

Den Usynlige Virkelighed

Et indblik i den åndelige verden



Forlaget "ANGEL"

Den usynlige virkelighed

© 1999 Forlaget ANGEL

1. udgave 1. oplag

Sat med Palatino

Trykt hos Narayana Press

Omslag: billede af H.C. Hauge-Rasmussen

Illustrationer af H.C. Hauge-Rasmussen

Fotografisk, mekanisk, elektronisk eller anden gengivelse
eller mangfoldiggørelse af denne bog eller dele heraf
er ikke tilladt ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Printed in Denmark 1999

ISBN 87 986470-2-4



Forlaget ANGEL

Harald G. Jensen

Tlf: 86 85 98 02

Tak til Kate for inspiration og en stor hjælp ved udarbejdelsen af
denne bog.

Indhold

Forord 5

Kapitel 1

Indledning 9

Opgør med vort religiøse trosgrundlag 9

Livet efter døden 15

Kapitel 2

Vort nuværende liv 26

Hvad sker der lige nu på jorden, og hvad vil der ske i fremtiden?

Kapitel 3

Livet på planeterne Sirius og Ganeb 39

Oplysninger fra to tidligere liv via regression

Livet på Ganeb (Devariget) 46

Kapitel 4

Livet på Atlantis 55

Oplysninger om det kontinent, som sank
i Atlanterhavet for ca. 11.500 år siden

Kapitel 5

Erfaringer fra flere regressioner
om andre tidligere liv her på jorden 70

Kapitel 6

Efterskrift 88

Hvad du kan gøre for at fremskynde udviklingen
og dermed være med til at ændre verden

Litteraturhenvisninger 92

Forord

Denne bog udgør et forsøg på at samle noget af den åndelige viden, som er strømmet herved på Jorden gennem de sidste årtier. Det er ikke noget fuldstændigt billede, men blot refleksioner over, hvad der har været mig forundt at komme i forbindelse med.

Jeg giver mig ikke ud for at vide alt, hvad der er værd at vide om den åndelige verden. Men jeg har hele tiden haft for øje, at jeg kun vil videregive det, som jeg selv har forstået, og denne bog rummer derfor kun en bid af sandheden om den åndelige verden.

Forudsætningerne for at kunne skrive denne bog og for at kunne videregive mange af de oplysninger, som jeg har opsamlet undervejs igennem de sidste 15-20 år, er den, at jeg intenst har beskæftiget mig med en del af, hvad der vedrører den åndelige verden.

Jeg har skrevet en bog om det forsvundne kontinent Atlantis med titlen: *"Atlantis – landet med de grønne enge"* og en bog om mine oplevelser med spøgelser med titlen: *"Hjælp – det spøger!!!"* Derudover har jeg arbejdet med flere forskellige åndelige emner, studeret astrologi og uddannet mig til Reiki-healer. Nogle af emnerne har jeg arbejdet med et stykke tid og derefter lagt på hylden, når nye interessante emner dukkede op.

Jeg har følt mig som en parapsykisk forsker, der har fået lov til at løfte en lille flig af et stort tæppe på måske 100 kvadratmeter, som jeg forestiller mig dækker over den usynlige åndelige verden. Det jeg har set under den lille flig er derfor min egen opfattelse. I den anden ende af tæppet står måske en anden forsker og ser den verden fra en anden synsvinkel. Han vil måske påstå, at min version ikke svarer til hans iagttagelser. Men begge synsvinkler kan være sande, for den usynlige verden er så kompliceret og så omfattende, at ingen på denne jord har hjerne nok til at fatte hele sandheden.

Bogen har jeg kaldt *"Den usynlige virkelighed"*, fordi vi ikke kan opfatte, se, høre eller føle den åndelige verden med vore fem almindelige sanser, men nødvendigvis må tage den sjette sans: *"Fornemmesansen"* i brug. Denne sans gemmer sig bag det såkaldte *"Tredje øje"*,

som hos åndeligt udviklede personer bliver åbnet, så de kan se ind under tæppet og fortælle, hvad de ser. De kan se både ind i fortiden og ind i fremtiden, hvor fortiden er noget som er sket og ikke kan gøres om, men alligevel trækker en "slagskygge" med ind i dette liv, og hvor fremtiden ligger foran os som mursten, som vi kan tage op og selv bygge vor egen fremtid af.

For mig har det været vigtigt at pointere, at vi har den frie vilje til at forme vort liv, som vi ønsker det ud fra de engang givne forudsætninger – det, som vi kan kalde vor forudbestemte skæbne. Vi skal holde op med at give omgivelserne, vore forældre eller måske vor hårde opvækst skylden for alle vore ulykker, og at vi ikke har fundet den lykke her i livet, som vi føler at vi har krav på grund af det. Vi har en skæbne, som vi i samråd med vore åndelige hjælpere selv har været med til at planlægge, men denne skæbne er ikke uafvendelig. Den kan til enhver tid forandres og gennem den frie vilje ændres til det bedre eller til det værre.

Hvis vi vil anerkende, at vi har levet hernede på jorden mange gange før dette liv, og at vi skal leve endnu mange liv før vi er færdige med at udvikle os, så ville alting ikke forekomme så håbløst. Det er fordi mange tror, at vi kun har denne ene chance til at blive lykkelige, og at når vi er døde, så er vi bare døde og forsvinder ud i det store intet. Intet under, at så mange mennesker finder livet uudholdeligt og muligheden for at blive lykkelig helt uopnåelig. Derfor begår mange selvmord i uvidenhed om den usynlige verdens virkelige kendsgerninger: Det ligger i vores egen hånd at forme vort liv, som vi gerne vil have det. Men når vi det ikke i dette liv, fordi omstændighederne var for vanskelige eller vi opgav for tidligt, så får vi chancen igen i det næste liv, og de erfaringer, som vi trods alt har fået i dette måske lidt kiksede liv, kan vi bygge videre på og måske komme målet nærmere i det næste liv eller i det næste igen. Det synes jeg må være en stor trøst.

Når livet hernede kan være for svært og uoverkommeligt for mange, skyldes det ikke mindst, at religionerne ikke har fortalt sandheden om den usynlige verden, men blot videregivet for længst forældede oplysninger, som blev givet til menneskeheden for flere

tusind år siden og ikke siden er opdateret. Man har glemt, at alting forandrer sig, og menneskeheden i dag er i stand til at forstå og kaspere langt flere oplysninger om den åndelige verden. Vi vil i de kommende år få udvidet vor hjernekapacitet og højnet de åndelige vibrationer, så milliarder af mennesker vil få forandret deres syn på verden og på sig selv.

Derfor starter jeg bogen med at kommentere Kristendommens og andre religioners forældede opfattelse af liv og død og forvrængede fortolkning af, hvad der er skrevet i alle religioners hellige bøger, og hvad vi kan sætte i stedet for, når alle religiøse opfattelser braser sammen som et korthus om føje tid. Det er tættere på end vi tror!

Derefter kommer der en oversigt over, hvad der er ved at ske lige nu her på jorden, og hvad der vil komme til at ske fremover gennem oplysninger fra kanaliseringer og progressioner, d.v.s. fremføring til næste liv eller blot 50 år frem i dette liv.

Senere vil jeg fortælle om de to planeter, hvorfra en stor del af jordens befolkning efter min mening stammer, nemlig planeten Sirius og planeten Ganeb (også kaldet Devariget).

I kapitel 4 omtaler jeg det sunkne kontinent Atlantis. Mange af oplysningerne stammer fra utallige regressioner, som jeg har udført, men det meste fra en bog, som jeg tilfældigt faldt over for nogle år siden med titlen "*Atlantis historie*" (Se litteraturoversigten bagerst i bogen) Her gennemgår jeg de videnskabelige belæg for dens reelle tilstedeværelse og placering. Det er oplysninger, som jeg af naturlige grunde ikke kunne have med i min bog, da den er skrevet i romanform med begrænsede muligheder for at indføre facts.

I det næste kapitel kommer jeg ind på erfaringer fra flere andre regressioner, som jeg har foretaget på næsten 3.000 mennesker, som rigeligt beviser, at vi alle har levet før. Jeg gennemgår også de områder i den menneskelige psyke, hvor en sådan terapi kan have en gavnlig virkning.

Jeg slutter af med en efterskrift, hvor jeg kommer med forslag til, hvordan man selv kan være med til at fremskynde udviklingen her på jorden og gøre den til et bedre sted at leve.

Den gamle mystiker Zarathustra, som levede i Persien i det 7. århundrede før Kristus, siger i en bøn således:

*Vi beder Gud om at udslette Alverdens elendighed,
at forståelse må sejre over uvidenhed,
at storsind må sejre over ligegyldighed,
at tillid må sejre over foragt
og at sandhed må sejre over løgn.*

Lad dette være mottoet for denne bog.

Kapitel 1

Indledning

Opgør med vort religiøse trosgrundlag

Jeg vil gerne begynde denne bog med at gengive en bøn af den hellige *Frans af Assisi*:

*Herre, gør mig til et redskab for Din fred
Hvor der er had, lad mig så kærlighed
Hvor der er fortræd, lær mig at tilgive.
Hvor der er tvivl, lad mig indgive tro.
Hvor der er elendighed, lad mig give håb.
Hvor der er mørke, lad mig tænde lys.
Hvor der er sorg, lad mig sprede glæde.
Oh – guddommelige Herre:
Lad mig ikke så meget søge at blive trøstet
som selv at kunne trøste andre.
Lad mig ikke søge at blive forstået
som selv at søge at forstå alle andre.
Lad mig ikke søge at blive elsket
som selv at søge at elske alle andre.
For det er gennem at give, at vi selv skal modtage,
og det er ved at dø, at vi selv skal genfødes.*

Menneskene har altid haft brug for at finde svar på de evigt tilbagevendende spørgsmål: *Hvem er jeg, hvor kommer jeg fra og hvorfor er jeg her?* Men mest betydningsfuldt af alt var det nok at få svaret på: *Hvem har skabt den verden, som jeg er født ind i?*

Det jødiske folks svar på dette spørgsmål kan vi læse om i Bibelen. Men hvis nu Bibelen i stedet for var skrevet i Danmark, så kunne den f.eks. godt have set sådan ud:

Man tog et par historier fra *"Den Islandske Saga"* og tilføjede så handlingen i et par folkeviser f.eks. dem om Dronning Dagmar og Niels Ebbesen. Så tilsatte man et par kapitler fra *Skånske lov* og *Jydske lov* samt nogle af de mest kendte af Peder Lollæs ordsprog. Endvidere kunne man hugge lidt fra Saxo, f.eks. hans historier om *Stærkodder* og *Rolf Krake* samt lidt om *Absalon*. Så kunne man sagtens finde et par gode folkeeventyr fra Grundtvig og Evald Tang Kristensens samlinger. Dertil føjede man et par salmer af Kingo, Brorson og Ingemann, et par af Holbergs *Heltehistorier*, Mallings *"Store og gode handlinger"* og til sidst Grundtvigs *"Bragesnak"* og et par af Biskop Mynsters *"Betragtninger"*. Så ville man have en lige så fuldgod *"Dansk Bibel"*, som kunne give et godt indtryk af dansk ånd, moral, livssyn og historie i det forrige århundrede. Men hvis man derud af ville udlede en almengyldig opfattelse af naturvidenskab, historie, retlære og tro, som også skulle gælde i dag, så ville man ganske givet sige "Det kan vi ikke bruge til noget!"

I det forrige århundrede begyndte nogle videnskabsmænd også at stille spørgsmålstejn ved den engang vedtagne opfattelse. Det gjorde f.eks. Darwin, som i sin afhandling *"Arternes oprindelse"* kom med sine egen opfattelse af skabelsen og jordens udviklingshistorie. Siden er der via forskellige religioner kommet mange forskellig artede opfattelser frem om hvordan det hele hænger sammen. Min egen private opfattelse vil jeg derfor sådan i al beskedenhed kalde:

HARALDS VERDENSBILLEDE

Jeg har udformet dette verdensbillede ud fra oplysninger i gamle bøger fra forskellige kulturer, oplevelser under regressioner, men ikke mindst kanaliserede oplysninger, som er kommet ned til mig, mens jeg har gjort forberedelser til at skrive denne bog.

Der er noget rigtigt i alle religioners hellige bøger og noget tildigtet, som deres afskrivere og genfortællere tog med, fordi det svarede til deres egen personlige opfattelse. Ingen af de store religionsstiftere som Krishna, Buddha, Muhammed eller Jesus kunne fortælle hele sandheden på grund af den manglende åndelige udvikling på deres tid, men

kun fraktioner af den. Derfor kan vi ikke nøjes med at bekende os til en bestemt religion, og tro at den indeholder hele sandheden.

Religioner er kun et begyndelsesstade for den åndelige udvikling, da vi i dag er langt mere åndeligt udviklede end for bare 100 år siden, skal vores åndelige "mer-udvikling" føre til at vi tilegner os mere og mere viden om "Sandheden". Det må aldrig blive en sovepude for vort liv, så vi tror at den hellige grav er vel forvaret, hvis blot vi tror blindt på alt, hvad den enkelte religion hidtil har fortalt os og ellers følger alle de ritualer, som efterhånden udgør hovedindholdet i alle religionsudøvelser.

Den indiske forfatter Deepak Chopra udtrykker det således: *"Religion er det modsatte af spiritualitet. Religion handler om dogmer, ideologier, tro, straf, moralsk selvretfærdighed, begrænsning og angst. Spiritualitet er det modsatte: Frihed, ekstase, glæde, kærlighed, forening – det der forener os. Religion skiller os!"* Derfor er det også bestemt oppefra, at i takt med den åndelige udvikling her på jorden, vil alle religiøse hierakier smuldre bort lige så stille uden de store revolutioner i de kommende år, fordi alle religioner har overlevet sig selv og ikke vil efterlade noget savn. Vi vil savne det åndelige aspekt i vor tilværelse, og der vil derfor komme noget andet i stedet for. I takt med den menneskelige ånds udvikling vil der opstå en ny form for åndelig tro, som vil være en sammensmeltning af alle religioner, fordi det jo i grunden er den samme GUD vi alle sammen tilbeder, hvad enten vi så er kristne, muhammedanere, buddhister eller hinduer.

Min personlige opfattelse af GUD er helt klart, at GUD ikke er en person, men en kærlighedsenergi. Mange forestiller sig, at han er en rar gammel bedstefar med et stort, hvidt skæg lidt a'la julemanden. Jeg sammenligner ofte GUD med den elektriske kraft. Ingen har endnu helt fyldestgørende kunnet forklare, hvad elektricitet egentlig er, men vi bruger denne kraft hver dag, og kan faktisk slet ikke undvære den. Verden ville gå helt istå uden den elektriske kraft. Når vi også siger, at GUD er allestedsnærværende, kan man da heller ikke lokalisere ham i et legeme. GUD må nødvendigvis være en ulegemelig kraftkilde, som holder sammen på det hele. Hele dette "Faderbegreb", som Jesus ustandseligt talte om er kun symbolsk ment.

Den nye tro vil samle hele menneskeheden på det åndelige område, i stedet for som nu at splitte den op i utallige fraktioner, hvor den egentlige forskel i grunden er betydningsløse, menneskeskabte petitesser i opfattelsen. Bevidstheden om, at der kun er en GUD skal samle os, og intet menneske på jorden kan stille sig op som repræsentant for GUD og fortælle os, hvad der er den rigtige tro. Derfor bliver vi nødt til at have en ny bibel eller hvad vi nu skal kalde den, og den nye tro kan vi kalde en slags PAN-religion – en opsamling af alt det bedste fra de forskellige religioner og en fjernelse af alt det menneskeskabte og menneskefortolkede, som vores nuværende bibel og alle de andre religioners hellige bøger er alt for fulde af. Jeg ved, at der flere steder rundt om i verden arbejdes intenst på at få lavet en ny bibel – eller som jeg hellere vil kalde den: En ny Guds-forståelse. Vi er nødt til at vænne os til tanken om, at alting forandrer sig, og alting indbefatter også GUD selv!

Når vi nu snart kommer ind i det tyvende århundrede eller *Vandmandens tidsalder*, som nogle kalder den, vil der ske meget nyt gennem en højnelse af menneskets åndelige bevidsthed, og så bliver vi nødt til at kaste gammel vanetænkning af os og indstille os på nye tider og nye tænkemåder. Man kan godt kalde det en overgang fra en "JEG-tilværelse" til en "VI-tilværelse".

Nostradamus forudsagde, at de næste to tusind år indeholder både muligheder for fred på jorden og for den totale udslettelse af hele menneskeheden. Vi bestemmer selv! Men generelt og optimistisk hælder han til troen på, at vi overlever og kommer ind i en verden "fri for alle grænser". Det skal forstås helt bogstaveligt. Fri for at have noget højere at tro på bliver vi dog aldrig. Mennesket kan ikke undvære at tro på, at der findes en højere styrelse af verden. Det gælder om at finde en ny Gudsforståelse, som kan holde ihvertfald en rum tid fremover, men ikke nødvendigvis i 2000 år ligesom den sidste.

Mange siger til mig: Jamen, hvad så med præsterne og hvad så med alle de flotte kirker vi har bygget? Jamen, præsterne må da længe have følt, at en nytænkning er på vej. Det samfund Jesus levede i, er jo meget forskellig fra vort moderne, computerstyrede samfund. Alt er

forandret. Mange præster i de forskellige religioner har slet ikke opdaget det, og for dem vil det blive en brat opvågning til en ny tid.

De bliver nødt til at se tingene i øjnene og gøre op med sig selv, om de vil vedblive at køre i det gamle spor. Der er mange kloge ord i Bibelen og i de andre religioners hellige bøger, og der er megen menneskekundskab, som stadig gælder. Men der er så sandelig også kommet meget nyt til i den åndelige opfattelse af Verden, og det sker i et stadigt stigende tempo. Den menneskelige ånd har udviklet sig så kolossalt, at man næsten ikke fatter det.

Derfor bliver også Folkekirken præster nødt til at se sig om efter et nyt meningsfyldt arbejde, for det gamle arbejde forsvinder snart. Staten vil stoppe med at betale deres lønninger. De har allerede taget det første skridt i vort naboland Sverige, hvor de helt har adskilt stat og kirke.

Jamen – skal den nye tro da ikke også bruge kirker? Nej – det skal den ikke, for inde i hvert eneste menneskes hjerte vil der blive indrettet en lille kirke, hvor mennesket vil kunne få direkte kontakt med det åndelige eller det guddommelige, og så har man ikke brug for hverken kirkerum eller præster. Hvert eneste menneske vil kunne få kontakt op ad til uden de store dikkedarer og uden statslønnede mellemænd og fortolkere. Det er der allerede mange der kan i dag i 1999 og der bliver flere og flere af dem.

Mange siger at præsterne udfører et vigtigt socialt arbejde. Ja vist så – de, der har evnerne til det. Men de er jo ikke uddannede til det. Vi har rigeligt med socialarbejdere og socialrådgivere, som har den fornødne uddannelse til det og derfor kan udføre det job på en langt bedre måde.

Det sociale arbejde er blot en slags undskyldning for at mange præster ikke har efterlevet Jesu ord om at elske sin næste. Det er det vigtigste bud i Bibelen. Alt det fortolkningsarbejde og alle disse selvopfundne ritualer er ikke noget Jesus har bedt om. Han kom nemlig ikke herved for at stifte en ny religion med en masse indviklede ritualer, men for at vise menneskene, hvordan det fuldkomne menneske er.

Det er jo det, som er meningen med reinkarnationsprincippet: At vi gennem utallige genfødsler skal prøve på i hver enkelt tilværelse

at blive en lille smule bedre end det vi var i det sidste liv. Ved således at forbedre os "i et helligt liv og levned", som de siger i indgangs-bønnen i kirken, skal vi prøve på at højne vores menneskelige værd og ende med at blive fuldkomne.

Jamen – hvad er det så at være fuldkommen? At være fuldkommen vil sige at vi igennem disse utallige liv intergrerer i os de bedste mandlige og de bedste kvindelige egenskaber og karaktertræk, således at vi sluttelig ender med at være lige meget mand og kvinde. Først da har vi opfyldt skaberens mål med os.

Gud skabte os oprindeligt som mand og kvinde, d.v.s. at vi blev skabt som et legeme, men med begge køns karakteregenskaber inden i os. Gennem mange liv i den mandlige krop udviklede vi selvfølgelig mest de maskuline egenskaber, og gennem mange liv som kvinde udviklede vi ligeledes de udprægede feminine egenskaber. Derfor er vi nødt til at gennemgå en syntese, således at vi igen ender som halv mand/halv kvinde. Først da er vi fuldkomne. Så kan vi hoppe af reinkarnationshjulet og forblive deroppe i ånderiget og være et med GUD. Den østerlandske filosofi har symboliseret dette mål i tegnet "Yin og Yang" – de to forskellige halvdele, som er smeltet sammen i en perfekt cirkel, som er den mest modstandsdygtige samling mod alle angreb.



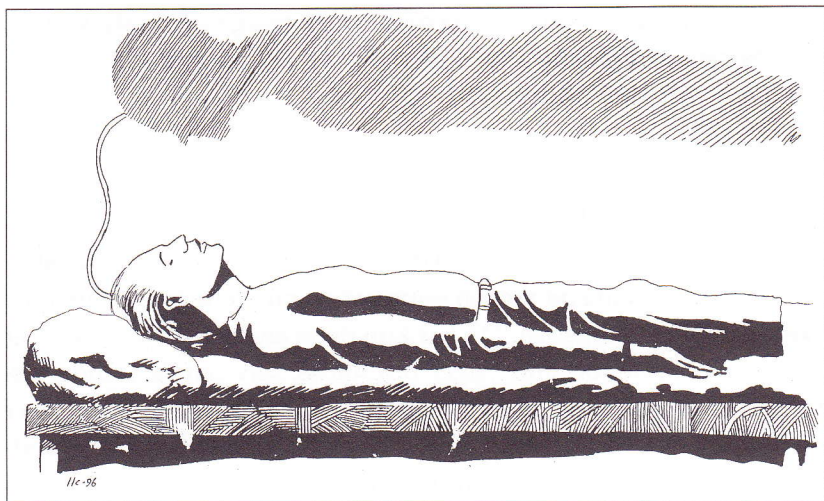
Yin-Yang

Menneskelivets længde er suverænt bestemt af GUD. Vi er alle Vorherre en død skyldig, som man siger. Dette gælder dog kun kroppen, som vi lader tilbage på Jorden ved dødens indtræden ligesom en slidt kofte. Derimod er sjælens liv ikke slut. I Bibelen står der jo utallige steder: "Sjælen har evigt liv og skal aldrig dø". Vi skal alle komme

igen "i en ny og forbedret udgave rettet og redigeret af udgiveren", som Benjamin Franklin skrev på sin gravsten. Her er mit bud på, hvad der sker efter døden.

Livet efter døden

Der hersker megen uklarhed om dette emne. Fra Bibelen og præsterne kan vi ikke hente ret megen information om dette for alle mennesker så vigtige spørgsmål. "Vi har kun dette ene usle liv, og når vi er døde, er vi borte for altid" siger præsterne, selv om de i undervisningen om emnet kirkehistorie får at vide, at reinkarnationslæren "er en budhistisk overtro!", så var den en del af den oldkristne grundlærdom indtil år 553, hvor den efter et paveligt dekret blev slettet fra Bibelen og dermed fra de dogmer, som præsterne skulle forkynde. Alligevel siger de i Trosbekendelsen: "Jeg tror på KØDETS OPSTANDELSE" (Det hedder for øvrigt på Latin: "Re in carno"). Jesus synes heller ikke særlig klar i sin tale om det hinsides efter disse sletninger. Han formulerer det nærmest som at være det samme som at komme tilbage til Paradiset – den i menneskehedens erindring så fantastisk smukke have, hvor de frit opfundne første mennesker på jorden, Adam og Eva startede jordens befolkning. Han taler også om et slags kæmpehus, idet han siger: "Min Faders hus har mange boliger" underforstået: Der er plads til alle – høje og lave, tykke og tynde, onde og gode. Selv om man påstår, at ingen endnu er vendt tilbage fra det hinsides, så er det altså en sandhed med modifikationer. Mange er faktisk vendt tilbage og har fortalt lidt om forgemakkerne til Paradisets have, Himmerige eller Ånderiget, som jeg bedre kan lide at kalde det. Vi har mange kildeoplysninger i de senere år, som stammer fra de såkaldte NÆR-DØD-OPLEVELSER. Disse oplevelser kan man f.eks. få under en operation, eller ved en trafikulykke eller lignende, hvor hjertet pludseligt går i stå. I disse tilfælde løsner sjælen sig fra det fysiske legeme og selv om det stadigt er forbundet med den fysiske krop via den såkaldte "Sølvsnor" eller Livstråden, som Jesus også kalder den, oplever sjælen at fare op gennem et skråtstillet tunnelrør imod et cirkelrundt lys, som markerer tunnelrørets slutning.



Sjælen forlader kroppen i dødsøjeblikket

Pludselig befinder de sig ude i lyset på en stor grøn eng, hvor de bliver kontaktet af et lysvæsen, som de, i deres uvidenhed, ikke ved er deres skytsånd, men som har fulgt dem igennem alle deres liv. Dette plan, som er det andet af syv planer på hver 50.000 kms koncentrisk udstrækning, kalder man Astralplanet.

Jeg kan bedst lide at kalde planet med det poetiske navn: Landet med de grønne enge. Det er en slags ingenmandsland, som hverken er hernede eller deroppe, men en slags mellemstation, som vi alle skal igennem for at kunne komme videre. Her foregår så det, som man har givet navnet: DOMMEDAG. Det er ikke en bestemt dato et sted langt ude i fremtiden, men det tidspunkt, hvor det enkelte menneske dør. Der er ikke noget at være bange for. Det er i virkeligheden kun en kort overhøring, hvor sjælen skal gennemtænke sit liv og gøre rede for alle sine handlinger især de mindre heldige. Skytsånden udspørger kærligt om man fortryder, hvad man har gjort mod andre og ikke mindst om man så også angreder det, man har gjort. For angeren er adgangskriteriet til de himmelske sfærer, og kan man ikke indse sin skyld, men lægger den over på andre eller f.eks. på samfundet,

bliver man bedt om at træde til side, og så bliver man sendt ud i de øverste lag af Astralplanet til eftertanke. Kan man så efter kortere eller længere tid ude i "Fryseboksen" (derude fryser det minus 50 graders celsius!) indse, at man selv har skylden for alle sine gerninger, kan man komme tilbage til overhøringen og er man så parat til at angre, får man lov til at gå op ad Himmelstigen til Himmeriges port, og selve porten står på vid gab.

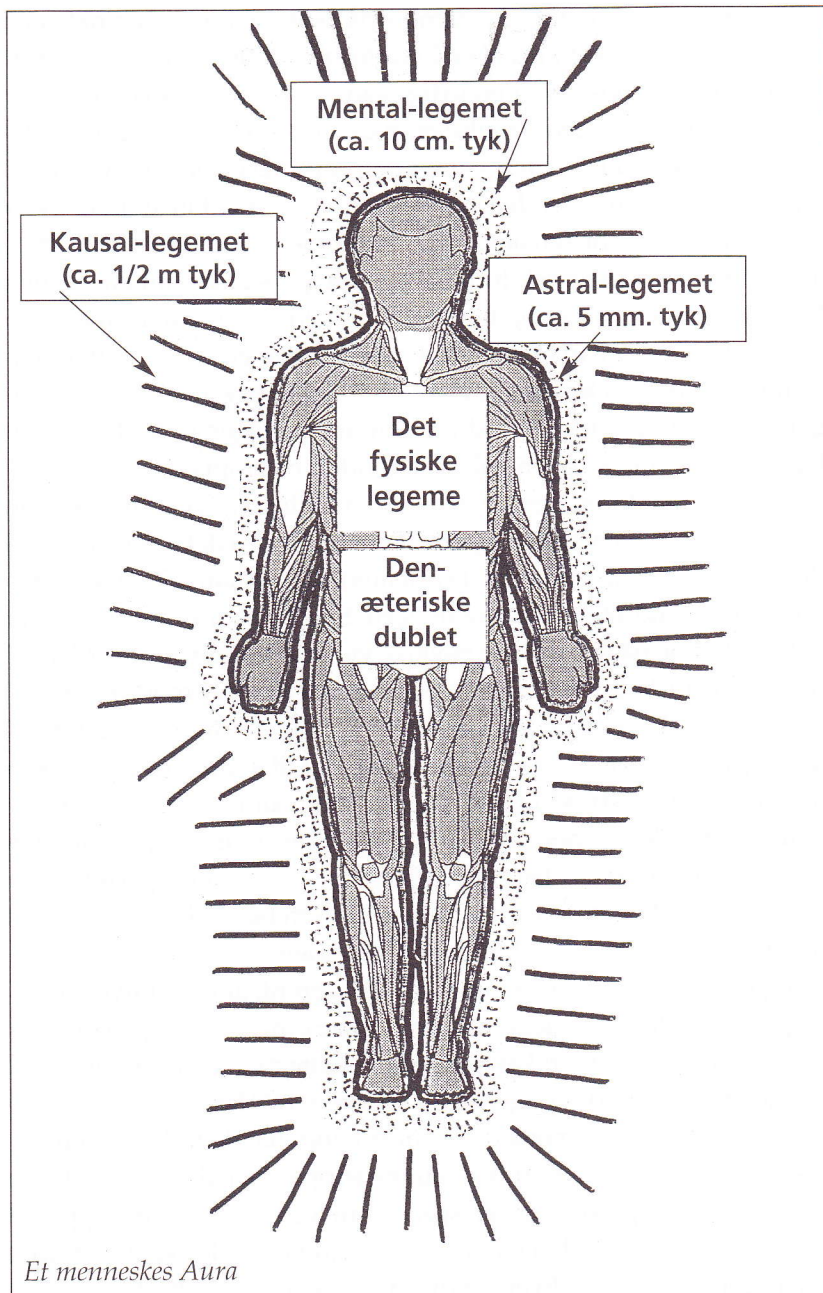
Er man først blevet clearet, kan man fra det tredje plan, kaldet Mentalplanet, stige videre op i fjerde plan, som kaldes Buddhaplanet og endelig op til Nirvanaplanet, som udgør den øverste grænse for sjælenes tilstedeværelse. 6. plan er forbeholdt de såkaldte "Akhasiske arkiver", som er en slags kæmpecomputer, der indeholder livsskilddringer af alle de sjæle, som har været på Jorden siden tidernes morgen og indtil i dag, og det er her de clairvoyante, spåkonerne og kortlæserne henter deres informationer fra. Men de glemmer tit, at alle oplysninger om fremtidige hændelser kun er planer, som man kan



vælge mellem, og ikke mur- og nagelfaste beskrivelser af uundgåelige hændelser hverken i det enkelte menneskes liv eller i verdens skæbne som helhed. Derfor er alle profetier også dem om verdens snarlige undergang kun mulige scenarier, som hele tiden kan undergå ændringer og modifikationer. Syvende og sidste plan er Lederplanet, hvor de syv verdensledere befinder sig. Det er disse syv ledere, der administrerer de syv stråler, som alle på jorden er under indflydelse af, og som skal være med til at ændre menneskehedens bevidsthed. Hvert plan har en farve, der gennemtrænger dem, og disse farver er fordelt ligesom farverne i solspektret begyndende med den røde farve på Jordplanet, den orange på Astralplanet, den gule på Mentalplanet, den grønne på Buddhaplanet, den blå på Nirvanaplanet, indigofarven på Arkivplanet og endelig den violette på lederplanet. De samme farver har GUD sat på himmelhvælvet, som det vi kalder en regnbue.

Straks efter at man er kommet gennem porten, får man et åndelegeme, som svarer til det udseende, som man havde, da man var i sin bedste alder. Det første der sker efter sjælens indtræden i ånderiget er, at tavlen, hvor alle ens gerninger i det forgangne jordeliv står skrevet, bliver vasket ren. Derfor passer det ikke, når præsterne siger, at man fødes som synder, og skal bruge hele sit liv til at bøde på den beklagelige kendsgerning. Derefter bliver man sat i arbejde som åndelig vejleder for de personer af ens kosmiske familie, som man har efterladt nede på jorden. På Astralplanet spiser og drikker man ikke og man sover heller ikke, så man er i aktivitet hele døgnet rundt med at hjælpe, beskytte og overvåge dem man er sat til at passe på. Vi aner faktisk ikke hvor beskyttede vi er hernede på Jorden hele livet.

Man opholder sig nu på de tre midterste planer så mange år, som det er nødvendigt for at få udhvilet og eventuelt samlet ny erfaring, som man kan bringe med sig til den næste tilværelse. På et eller andet tidspunkt, som man selv bestemmer, ønsker man så at komme herved i "Jammerdalen" igen – forstå det hvem der kan – og så beder man sine hjælpere og sin skytsånd om at finde en familie, som man er i kosmisk forbindelse med. Det vil sige, at man har levet sammen med et eller flere medlemmer i denne familie i det sidste liv. Så



undersøger man om der i den familie på det bestemte tidspunkt er en kvinde, som er blevet gravid og hvor fostret endnu ikke er optaget af en anden sjæl. Hvis der er en ledig plads reserverer man dette foster til enten omgående overtagelse eller går ned i det på en senere tidspunkt. Det kan altså enten være i befrugtningøjeblikket, ved ca. 3 måneders alderen, hvor den største fare for en spontan abort er overstået, 5 minutter før fødslen, eller senest når barnet tager det første åndedrag af atmosfærisk luft. Sjælen lægger sig så som en usynlig hinde rundt om barnet og bliver det vi kalder Auraen. Den er ca. 5 millimeter tyk og kan af særligt øvede ses som en farve i luften omkring mennesket. Det er i virkeligheden elektromagnetiske svingninger, som kan opfattes helt ud gennem mentallegemet ud til kausallegemet, der slutter ca. en halv meter udenfor kroppen.

Hvis man nu forestiller sig, at man i et liv har været mand, og man så efter hvilefasen beslutter sig for at være kvinde i det næste liv, så vil der ofte ske det, at den seksuelle orientering ikke kan følge med, men først bliver ændret i det næste liv igen. Så vil det ofte være sådan, at det maskuline både fysisk og psykisk vil være dominerende. Man vil huske fra sidste liv, at man var skabt til at elske det modsatte køn – altså en kvinde, og nu er man jo selv en kvinde. Derfor vil man ofte allerede i puberteten føle en stærk tiltrækning til andre kvinder. Så kan man ofte blive lesbisk! Ligeså vil en mand, som i det sidste liv var kvinde ofte føle sig mest tiltrukket af en anden mand, og så kan man ofte blive homoseksuel. Jeg siger hele tiden "ofte", idet jeg jo ikke kender hele sandheden om disse seksualforstyrrelser, men jeg synes, at min teori giver en god forklaring på fænomenet.

Jeg har også udviklet en teori om årsagen til, at man bliver sindssyg. I gamle dage var lægerne overbeviste om, at sindssyge personer var besatte. Denne teori kan jeg godt tilslutte mig, idet jeg under mit arbejde med at sende spøgelser op (læs bogen "*Hjælp – det spøger!!!*") i flere tilfælde traf på personer, som frivilligt havde indladt en fremmed sjæl i sin krop, og nu ikke kunne slippe af med den igen. Disse ondskabsfulde gespenstre er sjæle, som ved visitationen oppe på Astralplanet efter døden nægter at angre deres onde gerninger nede på jorden, og derfor bliver sendt ud til afkøling og eftertanke i den

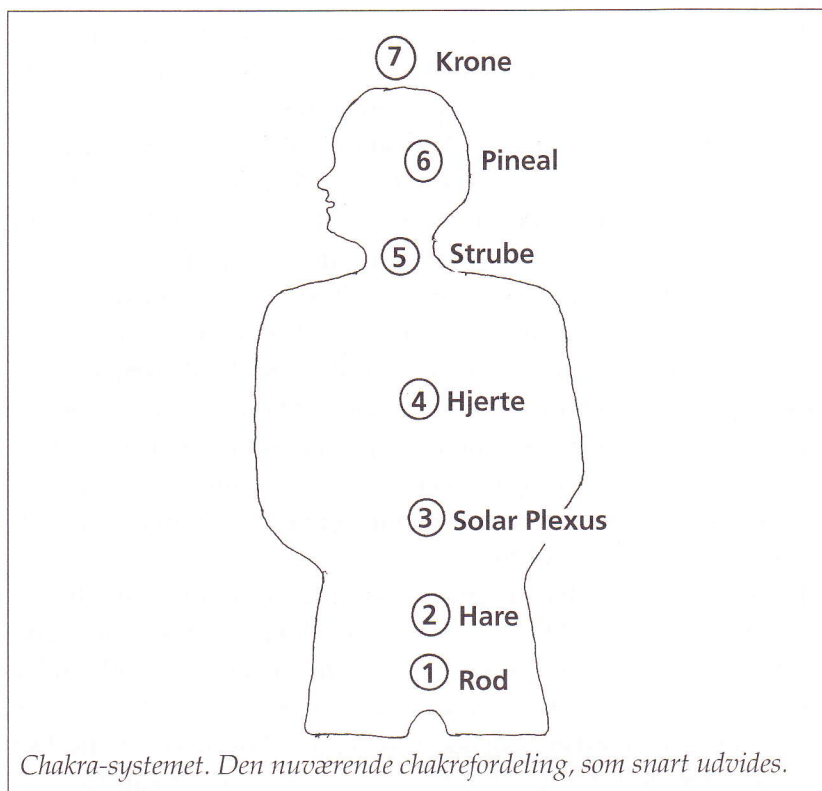
yderste del af Astralplanet. Der keder de sig naturligvis gudsjammerligt, men hellere end at angre søger de nu ned på jorden og finder en svag sjæl, som de med løfter om guld og grønne skove får lov til at bruge som værtshylster. De gyldne løfter bliver aldrig til noget, men personen ender oftest på den lukkede afdeling på et af vore Statshospitaler, hvor lægerne i årevis forsøger at helbrede dem med psykofarmica, elektrochok og andre voldsomme behandlinger. Det hjælper alt sammen ikke noget. Jeg har derimod hjulpet mange med at slippe af med deres "besættelse" og fylde hulrummet i hjernen op med æterisk guld, således at ingen ny ond ånd kan gå ind og optage den ledige plads. Derefter sender jeg den urene ånd op til trappen til Himmeriges port. Hvis de så får lov til at gå op ad den og igennem porten, farer de ikke mere hjemløs rundt hernede på Jorden i en stadig jagt efter et nyt offer.

Hvad angår årsagen til fødsel som åndsvag i dette liv, så mener jeg, at det må være sjæle fra en anden mindre udviklet planet. Selv om de muligvis var normalt begavede på den planet, de kom fra, så ligger Jordens intelligensniveau et godt stykke over, og de må derfor friste tilværelsen som et udskud i samfundet, indtil de enten gennem hårdt arbejde får hævet deres niveau eller arbejdet sig op på dette niveau igennem flere liv hernede. Der er al mulig grund til at have medlidenhed med disse vort samfunds stedbørn, og det bedste vi kan gøre for dem og andre handicappede i øvrigt er at gøre alt for at give dem et godt liv, mens de er her. Der er altså IKKE tale om, at deres handicap er en straf for noget de har gjort i et tidligere liv, idet der jo, som jeg før har påpeget, ikke findes begrebet "straf" på de højere planer, men kun kærlighed og tilgivelse. I den modsatte ende af spektret har vi så genibørnene, som jeg kunne tænke mig kom fra en intelligensmæssigt mere udviklet planet.

Hvis nu sjælen under sit ophold omkring fostret pludselig finder ud af, at det alligevel ikke ønsker at blive reinkarneret, kan det finde på at smutte op igen og fostret bliver da til en abort. Til andre tider opdager fostret, at det ikke har set sig godt nok for, og at det er på vej ned til et par mennesker, som ikke tilhører dets kosmiske familie. Det kan da enten beslutte sig til at blive en abort eller det kan lade sig

føde ganske normalt, og efter nogen tid sørger skytsenglen så for, at barnet bliver bortadopteret. Det viser sig da, at dets plejefamilie i virkeligheden er dets kosmiske familie, og således er tingene kommet på ret plads. Når det vælger at gå den lille omvej, skyldes det, at barnet enten ikke kan komme ned til den familie, det havde tænkt sig på grund af den påtænkte mors sterilitet eller fremskredne alder, eller også ønsker barnet at få nogle ganske bestemte arvelige gener fra sine biologiske forældre, som det har behov for, for at kunne udvikle sig på rette måde.

Inden i hvert menneske findes et system af energicentre, som vi kalder chakraerne. Ordet er fra Sanskrit og betyder "Snurrende hjul" og jeg sammenligner dem ofte med de snurrende hjulraketter, som vi ser omkring nytårstide.

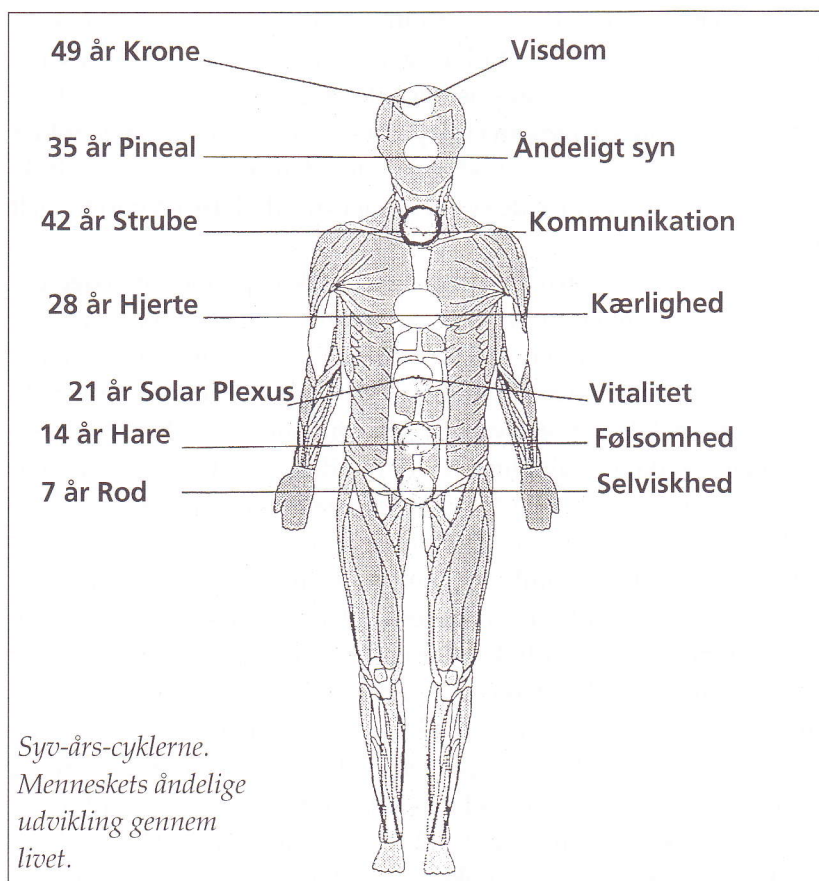


Disse centre drejer i hver sin retning med eller mod uret og hver af dem transporterer energi rundt i legemet gennem det, som kineserne kalder meridianer – en slags usynlige transportveje for energi. Hvert chakra har sin farve ligesom i solspektret og hvert chakra indeholder en bestemt energi, som er nødvendig for den menneskelige udvikling. Heroverfor viser jeg de syv chakraers indflydelse på vort liv delt op i syv-års-cykler.

Ud for hvert alderstrin viser jeg de mentale energier, som i den periode bliver udviklet. Indtil vi er ca. syv år gamle (et eller to års forskel i skiftetidspunkterne er ikke ualmindeligt) udvikles rodchakret, hvor vi har begær efter alting: Mad, kærlighed, egoistisk opmærksomhed m.m. I de næste syv år udvikles menneskets følsomhed gennem Hare-chakrets udvikling. Vi kalder det puberteten. Fra man er ca. 14 til det enogtyvende år udvikles vitaliteten, når Solarpleksus-chakret udvikles. Vi styrter afsted for at lære så meget som muligt og opleve så meget som muligt. I tyverne kommer kærligheden til og det bliver et must at finde en kæreste eller en ægtemage. Her er det Hjertechakret, som nu udvikles. Fra vi er omkring de tredive sker der en udvikling af Strube-chakret, så vi begynder at danne vor egen mening om alting og føle os alvidende og meget talende.

Omkring 35-årsalderen begynder vi efterhånden at falde til ro og får måske et nyt syn på os selv og den åndelige verden via Pinealkirtlens udvikling. Omkring de 42 år begynder der at ske en udvikling henimod at blive mere voksen og selvbevidst, at få en større viden og forståelse for os selv og omverdenen, for endelig at være fuldt udviklet som menneske omkring halvtredsårsalderen. Det er her vi siger, at vi bliver voksne.

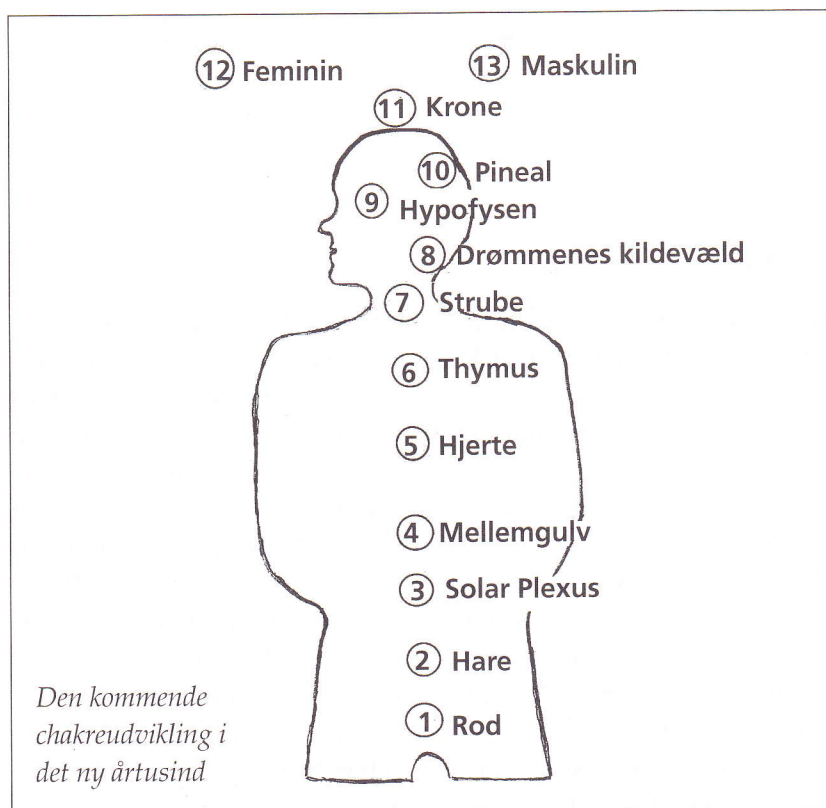
Der skal ikke meget til før denne energistrømning bliver forstyrret eller helt hemmet, og så følger der psykiske uligevægtproblemer med. Derfor er det nødvendigt at alle mennesker med jævne mellemrum får afbalanceret deres chakra-system, for at kunne fungere optimalt. Dette kan eventuelt foregå ved healing. I den nye tid, som kommer med Vandmandens tidsalder, vil vi opleve at der vil udvikles nye hjælpechakraer, som skal være med til at lette energistrømningerne i vores krop, så vi bedre kan udnytte disse livsenergier. Vi



vil, som billedet ovenunder viser, udvikle tretten chakraer, og nogle af de mest interessante udvikles i vor hjerne.

Her skal man især lægge mærke til hjælpechakraet med navnet: "Drømmenes kildevæld." Dette hjælpechakra vil sætte os i stand til selv at tyde og forstå vore drømme. Et andet chakra vil udvikles i Hypofysen, og det vil især udvikle vor medlidenhed med andre mennesker, så vi hjælper dem, hvis vi kan.

Der er også et nyt chakra i brystet tilknyttet Thymus (Brisselen), som skal lette energistrømninger fra hjertechakret til halschakret. Det er nemlig et sted, hvor der ofte opstår blokeringer. Ligeledes vil der



helt oppe over kronechakret udvikles to kønschakrer, der kaldes henholdsvis det feminine og det maskuline chakre, som skal påvirke os, så vi udvikles i begge retninger, og ender med at være lige meget mand og kvinde.

I næste kapitel vil jeg fortælle om, hvad der sker lige nu på jorden, og hvad der vil ske i fremtiden.

Kapitel 2

Vort nuværende liv

Hvad sker der lige nu på jorden, og hvad vil der ske i fremtiden?

Universets store råd, det Galaktiske råd, er en forsamling i Universet, som styrer alt, hvad der foregår på de ca. 200.000 beboede planeter i Universet. I dette råd findes en repræsentant fra alle planeter, altså også fra Jorden, og disse åndelige ledere har længe været bekymrede for vor lille planet. Medens dette skrives (medio 1999) er vi midt i en stor forvandlingsproces for vor lille planet. Det begyndte egentlig for alvor i 1947 efter at man ude i rummet havde konstateret, at jordboerne havde opdaget atomets spaltningsproces, og tro mod deres natur straks havde brugt denne opdagelse til at konstruere en bombe med uanede kræfter iboende. Ikke alene kunne denne bombe destruere en hel storby på en gang, men også via usynlige stråler dræbe alt levende i miles omkreds endog flere år efter, at bomben var sprunget i luften.

Alle mennesker på Jorden var forfærdede over det nye våben, men videnskabsmændene beroligede befolkningen med, at man sandelig også kunne bruge denne spaltningsproces og de enorme kræfter, der derved udløstes til fredelige formål, f.eks. til at flytte bjerge og til at sprænge spalter i jordoverfladen, så man kunne skabe nye floder eller ændre gamle floders løb.

Det blev der nu ikke meget ud af, for i stedet for at få fred fik vi den kolde krig, som i næsten et halvt århundrede øgede stormagternes atomarsenaler til uhyggelige højder. Man havde til sidst så mange atomraketter stående parat til affyring, at brugte man dem alle på en gang, kunne man sprænge hele jordkloden i luften 1.000 gange! Som om det ikke er nok, at det kun at gøre én gang.

Rumfolket så straks hvilken fare det indebar ikke alene for jorden men for hele Universet, idet en atomsprængning af jorden kunne

sprede radioaktivt affald langt ud i verdensrummet og derved være til fare for et stort antal planeter og planetsystemer, som ligger i nærheden af jorden. Vi har hidtil jo været så dumme hernede på jorden at bilde os ind, at vi var helt alene i Universet, og at vi derfor kunne gøre hvad vi ville.

Derfor besluttede det Galaktiske råd at gribe ind. Der begyndte nu en intensiv overvågning af jorden gennem det, som senere blev benævnt som UFO-er: Uidentificerede flyvende objekter. Der foreligger nu så mange dokumenterede observationer af disse UFO-er, at intet fornuftigt menneske længere kan være i tvivl om, at de findes.

Myndighederne påstår stadigvæk en tid endnu at de ikke findes, men flere og flere tror på at de taler mod bedre vidende og af en eller anden mystisk årsag mener, at vi ikke kan tåle at høre sandheden .

Vi, som beskæftiger os med det åndelige, har aldrig været i tvivl, for mange har fået kanaliserede oplysninger om disse UFO-ers tilstedeværelse og meningen med dem. Vi kan foreløbig godt kalde dem observationsfartøjer, som bare holder øje med os, men de er også parate til at gribe ind, hvis noget skulle gå galt i de kommandocentraler, hvorfra disse raketter styres. Der er, dog ganske vist ubekræftede, forlydender om, at når vi nu i over et halvt århundrede har været forskånet for en atomkrigs ragnarok, skyldes det disse rumfolk, som aktivt har grebet ind, når det har været lige ved at gå galt. Det er de fortsat parate til, men de forventer, at vi snart bliver klar over den fare for hele jordens befolkning, som dette våbenarsenal indebærer og en skønne dag bliver enige om at skrotte ALLE atomvåben. At det sker indenfor en vis årrække er jeg via andre kanaler blevet overbevist om, så derfor kan vi alle se frem til den dag, da jordmenneskene bliver voksne og stopper denne uansvarlige børneleg, som har udgjort en trussel mod Universet.

Det Galaktiske råd har bestemt, at tiden nu er inde til et vibrations-skift. Det har været planlagt i mange år, idet selve skiftet fra den tredimensionale verden, som vi indtil da levede i, nemlig tid, sted og rum, blev afløst af en højnelse af niveauet til den fjerde dimension.

Denne frekvenshævning vil medføre en åbning op til en ny form for åndelighed. Jeg kalder den "Følelsernes dimension" og det bety-

der, at alle afgørelser i verden – store som små – i mennesket selv og i samfundet som helhed, vil blive truffet ud fra følelsesmæssige overvejelser ud fra hjertet og ikke ud fra den kolde forstand.

Opriidelig var det planlagt at skulle ske gennem en oplevelse, som alle mennesker kunne mærke på en gang. Nostradamus, den berømte spåmand som levede i 1500-tallet, mente ud fra sin tids opfattelse, at en forandring kun kunne ske gennem en verdensomfattende krig eller en naturkatastrofe, som ville berøve så mange mennesker livet, at der ville brede sig en generel følelse af sorg. Men moder Jord – Gaia – ville det anderledes. Hun insisterede på, at hendes børn på Jorden – menneskene – skulle skånes for udslettelse. I stedet for kreerede hun en hændelse, som ville få alle mennesker på Jorden til at standse op og føle det samme. Derfor lod hun Prinsesse Diana dø en forfærdelig offerdød, og samtidig fik den verdenskendte Mother Teresa i Indien fred efter et langt liv i kærlighedens tjeneste. Det skete næsten samtidigt. Prinsesse Dianas begravelse i efteråret 1997 blev transmitteret i alle vestlige landes fjernsyn, og den fælles sorg, som da greb over 2 milliarder mennesker over et enkelt menneskes død, var det, der skulle til for at vække os og fornemme en fælles sorg. Da Mother Teresa døde en uge senere gentog det hele sig, og ligeså mange af Østens folk blev grebet af en fælles sorg over et stort menneskes død. Efter dette kan vi så konstatere, at det ikke blev nødvendigt med en verdenskrig eller en verdenskatastrofe, og Jordens undergang er derfor aflyst for denne gang og udsat på ubestemt tid.

Vi skal dog på andre måder igennem et hårdt år her i 1999, og mens dette skrives, foregår der en krig på Balkan, hvis slutning vi endnu ikke kan ane. Troligt nok vil krig endnu i mange år være en trussel og en mulighed – ikke blot på Balkan, men også i mange af de andre urocentre rundt om i verden. Vi er endnu ikke færdige med Saddam Hussein, og vi kommer til at høre mere fra ham.

Men efter de mest troværdige kanaliseringer, som jeg har hørt om, vil vi omkring år 2030 være helt færdige med at bekæmpe hinanden med krig. Det svarer i øvrigt godt nok til Nostradamus' profetier, som sagde, at der i 27 år efter 1999 vil herske krigslignende tilstande mellem folkeslagene. Derefter skulle der indtræffe en tusindårig fred.

Omkring år 2012 skulle vi være trådt ind i en endnu højere dimension, nemlig den femte. Den vil medføre en manifestation af kærligheden hernede på jorden. Vi vil blive halvæteriske og få direkte Gudskontakt.

I *"NY TIDS INFORMATION"*, som udgives af Heimo Vesterinen i Odense, er der i udgivelse nr. 42 udpenslet et scenarie for den fremtidige udvikling på jorden. Det er kanaliseret ned af nordmanden Tore Alfstad i sep. 1996, og det fortæller om en mulig udvikling hernede på jorden i de kommende årtier.

Han fortæller først om den æteriske frekevenshævning, som jeg før omtalte. Den skulle her i år 2000 være hævet ca. 512 gange i forhold til 1990-niveau, og det er denne frekvenshævning, som er sket som følge af en forenet tanke-energi-impuls, som er sendt mod jorden fra mange kosmiske individer i Galaksen. Ved denne frekvenshævning udvides rammerne for, hvor meget der kan ske indenfor et tidsrum. Det opleves af folk som om tiden løber hurtigere.

Året 2000 er interessant, idet man i løbet af dette år vil få en udvikling, som det ellers ville have taget 512 år ved 1990-frekvensniveauet at gennemløbe. En af konsekvenserne vil f.eks. blive, at udviklingen i samfundet vil løbe langt foran lovgivningen, så politikerne hele tiden må halse bagefter udviklingen med "hovsa-løsninger" – Er der en klokke der ringer?

Det kan så igen medføre, at hele det bureaukratiske system i alle lande vil bryde totalt sammen engang efter år 2001. I stedet for må man lave nogle etiske rammer, så man indenfor disse rammer har fuld frihed. Den norske forfatter Thorbjørn Egner lader politimester Bastian i komedien *"Folk og røvere i Kardemomme by"* formulere det således ganske kort: "Du må ikke skade andre eller sætte livet til, men for øvrigt kan du gøre som du vil!" Bedre kan det ikke siges.

Naturligvis vil der være en brydningstid inden alle har accepteret denne nye samfundsorden, men det vil hurtigt kunne stabilisere sig.

Enkelte grene indenfor naturvidenskaben vil falde bort, da de hidtil har baseret sig på for snævre rammer. Det gælder f.eks. de hidtidige opfattelser af fysikken. Psykologien vil omformes på en måde, så den vil erkende, at der er andre dimensioner end den fysiske, og

at den åndelige verden er en realitet. Medicinen vil omformes fra at være rene kemiske processer i kroppen til at blive fokuseret på energistrømningerne i kroppen i stedet for. Kemo-terapien vil efterhånden blive erstattet af energiterapi, baseret på brug af bølger og farver. I år 2020 vil man se på dagens kræftbehandlinger, som vi i dag ser på lægekunsten i middelalderen. Man vil rette et apparat, som kan minde om en lommelampe mod det syge organ, og dette apparat vil så sende de rigtige energier ind og helbrede patienten. I det hele taget vil vi efterhånden opleve, at andre af de kendte store folkesygdomme som AIDS, tuberkulose, malaria og influenza vil blive udryddet hen ad vejen, idet vort immunsystem vil styrkes ganske kolossalt, når vi hæves op til et højere niveau.

Udnyttelsen af vor hjernekapacitet, der vel i dag hos de fleste ligger på en 15 til 20%, vil i løbet af det næste århundrede kunne udvides til, at man kan udnytte 50 til 80%. Tænk hvilke muligheder det indebærer.

Det kan forventes at teleportation, d.v.s. flytning af personer og genstande fra et sted til et andet sted via tankens kraft, vil være almindeligt omkring år 2010. I år 2015 bliver bilen afløst af en type svævefartøjer, som vil blive drevet frem med antigravitation, som er det modsatte af tyngdekraften. Vejnettet vil da blive fjernet til fordel for opdyrket jord.

I mange progressioner (fremføringer til næste liv), som jeg har gennemført i de senere år, har jeg selv kunnet få bekræftet disse muligheder, og jeg kan ud fra disse oplevelser tilføje yderligere oplysninger om det fremtidige liv på jorden.

I alle progressionerne, som var påfaldende sammenfaldende, så klienterne, at livet på jorden være meget forandret allerede om ca. 50 år. Vi vil f.eks. alle være klædt i unisextøj, idet mænd og kvinder vil se næsten ens ud. Alle vil inderst på kroppen have en tætsluttende dragt i noget sølvglinsende stof, der nærmest ligner det vi i dag kalder en bodysuit. Ud over dette vil både mænd og kvinder bære lette, lyse gevandter af noget florlet stof næsten som tyl i alle mulige farver. Vores mad vil hovedsagelig være vegetarisk, idet det vil blive forbudt at spise kødet fra andre levende væsener. Føden vil blive

produceret på fuldautomatiske maskiner og blive leveret til store automater, hvor man kan hente sin daglige kost ved at stikke et plastic-kort ind i maskinen, ligesom vi i dag hæver penge på en penge-automat.

Apropos penge, så forsvinder de også gradvist og vil til sidst blive afløst af en naturaløkonomi. Vi får nemlig ikke brug for penge i fremtiden, da vi ikke mere skal "tjene vort brød i vort ansigts sved", som skrevet står i Bibelen. Arbejde er noget man gør af egen fri vilje, fordi man har lyst til det, og man beskæftiger sig derfor kun med lystbetonede opgaver. Maskiner vil overtage mere og mere af det hårde slid, og der bliver derfor mere tid til at "nyde livet". Har man lyst til kreativt arbejde, så gør man det. Har man lyst til at spille på et instrument, så gør man det og så videre. Ingen stiller krav til, at man skal afsted tidligt om morgenen på et arbejde man hader og slide sig selv op ved et skrivebord eller en maskine for at dø i en alt for tidlig alder. Vores levealder vil også øges. Vi vil kunne blive helt op til 150 år i gennemsnit. Fornylig har flere forskere ifølge aviserne fremsat spådomme om, at de sagtens kunne forhøje den gennemsnitlige levealder til 120-130 år, så hvad venter de på?

Boformerne vil også ændre sig i takt med de ændrede omgangsformer. I stedet for at isolere sig indenfor sikre grænser med politi og toldere som vogtere, vil alle grænser snart forsvinde. Alle pas og visaer vil da blive overflødige, og vi kan bosætte os hvor i verden vi vil. Det vil betyde en fjernelse af nationalitetsfølelsen, som har været årsag til så mange krige og problemer gennem de sidste fem hundrede år. Vi vil samles i store kollektiver, hvor vi i stedet for at være danskere, tyskere, svenskere o.s.v. vil være verdensborgere. Det vil betyde slut på asylsøgere og flygtninge og etniske udrensninger, og når vi så blandes godt og grundigt i smeltediglen, vil alle behov for at forsvare vor lille plet på jorden forsvinde, og vi vil holde op med at slå med hinanden.

Der vil gå nogle år før alle krige holder op, men inden vi når frem til det næste århundrede vil krige kun være noget vi kan læse om i historiebøgerne. Derfor vil alle krigsvåben blive destruerede – også atomvåbnene. Ligeledes vil atomkraftværkerne blive nedlagt, fordi

vi vil gå over til en ny form for energi – nemlig Foton-energien.

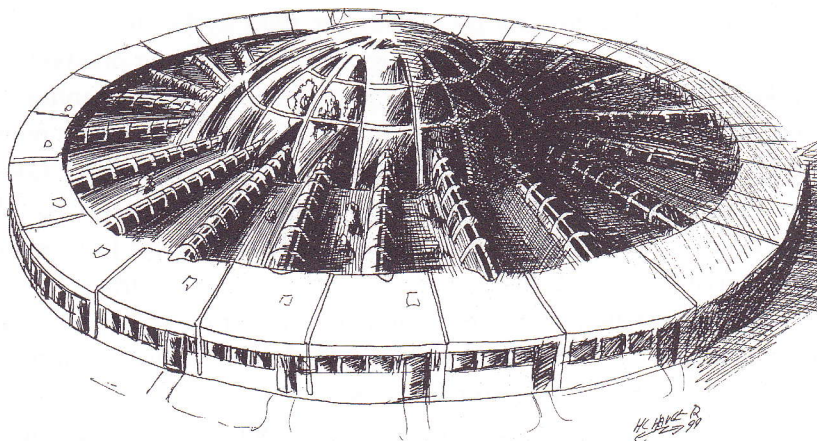
Denne fantastiske energiform, som er gratis og forureningsfri, vil betyde, at vi stopper med brugen af de fossile brændstoffer som kul, olie og gas allerede midt i århundredet. Fotonenergi fremkommer ved, at man accellererer luftens negative og positive elektroner – de såkaldte neutroner og positroner, som i stedet for naturligt at undvige for hinanden tvinges til at støde sammen og derved gennem det lysglimt, de afgiver i sammenstødsøjeblikket, frigør energi, som så kan opsamles i specielle apparater og bruges til fremdrift, produktion af elektricitet og varme.

Sådanne apparater skulle efter sigende allerede været opfundet. Men det påstås også, at tegningerne til dem og eventuelle prototyper befinder sig dybt nede i kælderen under hovedkvartererne på vore store olieselskaber.

Fotonenergien vil være så kraftig, at den sammen med de antityngdelovskræfter, som vi kommer til at udnytte, kan sende raketter til andre planeter og senere til andre solsystemer. Det vil måske betyde, at jordens overbefolkning vil mindskes gennem emigration til planeter i Universet, hvor der er bedre plads end hernede. Det kunne give en forklaring på, at man i næsten alle mine progressioner taler om hvor få vi er hernede om bare 50 år. Lige nu har vi rundet de seks milliarder, men i løbet af det næste århundrede vil jordens befolkning blive reduceret til kun at være 2 til $2^{1/2}$ milliard. Sikke megen plads vi får!

Vi vil alle en dag komme til at bo i nogle store kollektiver (Vandmandens tidsalder er jo netop kollektivismens tidsalder). Disse kollektiver har jeg fået beskrevet i flere progressioner. Set oppe fra ligner de store vognhjul. Inde i midten i det vi kan kalde navet ligger en stor rund kuppelformet bygning, som er overdækket med et gennemsigtigt glasmateriale. Derved kan man bevare det samme klima indendørs hele året. Ud fra dette nav går der så flere plasticoverdækkede gange, der kunne ligne egerne i et hjul, som fører ud til en cirkelring af små boliger, der kunne ligne fælgen på et hjul.

Disse huse er kun beregnet til at sove eller behandle i, idet alt det andet sociale liv foregår i den store kuppelbygning. Den er indvendig delt op i små båse ude omkring ydervæggen men midt inde i



Fremtidens kollektivboform

bygningen er der borde, stole og hvilepladser, hvor man spiser og taler sammen, underviser og underholder hinanden. Her foregår også alle de sociale hændelser som dåb, bryllupper og begravelser alt sammen ledet af en eller flere personer, som man på ren demokratisk vis udvælger blandt beboerne en gang om året. Stillingen som leder går på skift, og er kun en æresstilling uden reel magt.

Alle religioner vil først blive nedlagt og siden vil man sammenfatte det bedste fra dem alle i en slags PAN-religion uden præster men med et fælles moralkodeks. Moseloven er forældet og vil ikke i fremtiden kunne bruges. Selv om der står mange rigtige ting i den, som stadig vil gælde i forholdet til andre mennesker, så vil der med den som grundlag blive udformet nogle nye "spilleregler", som alle uden videre vil kunne tilslutte sig og kunne overholde.

De religiøse handlinger er få og kortfattede, idet alle lige fra fødslen får direkte kontakt med det guddommelige, og selv kan bede om den hjælp, de har behov for. Begravelsesceremonien er også ganske kort. Man dør ikke i ensomhed som i dag. Alle samles omkring den døende – såvel familie som venner. Når man har taget afsked med den døde, føres den døde krop hen til en destruktionsovn, som på få sekunder gennem en højfrekvent strøm forvandler den døde krop til

en lille bunke aske, som kan ligge i en hånd. Den strøs ud på jorden og tjener som gødning for de grøntsager, man dyrker ind imellem husene. Derfor vil alle kirkegårde også blive nedlagt og omlavet til parker. Hele den dødekult, som vi kender i dag, der beror på uvidenhed, vil forsvinde. Tænk engang: På vore kirkegårde begraver man stadig i dag de døde i en grav, så ligets fødder vender mod øst, således at den døde, når Dommens dag er inde, kan rejse sig op ad graven i lodret stilling med ansigtet vendt mod øst, hvor Jesus efter gammel overtro skulle vise sig på den dag. Er det ikke utroligt!

Alle institutioner, som vuggestuer, børnehaver og skoler vil også blive nedlagt. Og børnene i de enkelte kollektiver vil blive undervist af de voksne i kollektivet, som er egnede til det.

Da man vil tilstræbe at samle alle generationerne i en storfamilie, vil opvæksten være præget af tryghed og sammenhold. Kollektiverne er selvstyrende og man kan flytte fra det ene kollektiv til det andet som man lyster, idet forholdene vil være nogenlunde ens alle steder i verden.

Der har været fremført nogle planer om en eventuel evakuering af hele jordens befolkning. Disse planer er meget detaljerede allerede nu, men de vil kun komme i anvendelse, hvis eller når den jordiske befolkning går totalt amok og kaster sig selv ud i en altødelæggende krig mellem nationerne. Det er der en lille mulighed for, og helt kan det ikke udelukkes, for sindsyge personer findes der jo nok af på vor lille klode. Men lad os håbe og bede til, at det aldrig bliver nødvendigt. Vi skal bare vide, at der er truffet meget omfattende planer for at redde jordens befolkning, hvis det utænkelige alligevel skulle ske. Jeg vil ikke gå nærmere ind på detaljerne, da de kan nå at blive ændret mange gange, alt afhængig af om det er en menneskeskabt katastrofe eller det er naturen, som går amok. Der har nemlig også været talt om mulighederne for, at en komet skulle komme for nær jorden og forårsage en polforskydning, og der har været talt om, at vi kunne komme til at passere en formation i universet, som man kalder Fotonbæltet. Det handler bogen *"You are becoming a Galactic Human"* (Du er ved at blive et galaktisk menneske) om skrevet af de to amerikanske forskere Sheldon Nidle og Virginie Essene. Deres hidtidige

forudsigelser er imidlertid ikke gået i opfyldelse, så hvis der ikke er sket noget inden år 2002, så vil det ikke ske. Invasion fra rummet har også været et tema for den amerikanske filmindustri i de senere år, men sandsynligheden for at det skulle ske, er efter min og andres mening meget lille og det samme gælder for disse planer, at hvis der ikke er sket noget i 2002, så kan vi godt holde op med at frygte det.

Spørgsmålet om, hvorledes jorden i fremtiden skal ledes, er ikke helt afklaret. Et er imidlertid sikkert: Det hierakiske system med en statsleder, en konge eller en diktator i spidsen, vil for evigt blive skrottet. Det politiske system, hvorefter forskellige partier kæmper om magten ud fra en teoretisk forstilling om, hvad der vil tjene menneskene bedst, har længe vist sig ikke at kunne bruges.

Det har kun ført til personlige magtkampe og vælgerne, hvis tarv man har påstået at ville tjene efter et valg, er hurtigt blevet glemt i magtens korridorer i de forskellige parlamenter. Kompromislove og økonomiske spændetrøjer er blevet trukket ned over hovedet på sageløse mennesker, der ikke har kunnet få et ord fremført i protest.

Heller ikke åndelige bevægelser, hvis erklærede hovedformål har været menneskehedens bedste set ud fra et åndeligt synspunkt, har været et brugbart instrument til at styre menneskene. Når de er blevet alt for synlige har de bagstræberiske kræfter i samfundet brugt dem som skydeskive for at forhindre, at noget nyt kunne fremstå.

Det har de kosmiske hjælpere for længst indset. Spiritistbevægelsen var f.eks. en sådan gruppe, som man udefra håbede kunne være med til at styre menneskeheden ind i nogle andre baner, men de var ikke modne nok til at tage imod den kosmiske visdom, og misbrugte de kræfter, de fik lov til at råde over til at lave taskenspillerkunster, som f.eks. at fremkalde fysiske manifestationer af afdøde ånder kun for at skabe sensationer. Så dem så man sig nødsaget til at droppe igen.

New-age-bevægelsen som især er stor i USA er blevet reduceret til en publicitysøgende og overfladisk gruppe af de rigtige mennesker med de rigtige tanker, som blot ikke tåler at blive kritiseret og som er begyndt at kives indbyrdes. Jeg synes, at de har kompromiteret sig selv fuldstændigt ved at samarbejde med den halvfasistiske penge-

magtsorganisation Scientology, som ikke har det fjerneste at gøre med hverken religion eller åndelighed.

Jesus har advaret os meget eftertrykkeligt mod netop alle disse semireligiøse organisationer, som påstår at have fundet sandheden. Han siger i Markusevangeliet, kap. 13 vers 21: *“Og dersom nogen da siger til Jer: Se her er Kristus, eller se der, da tro dem ikke. Thi falske Kristus-er og falske profeter skal fremstå og gøre tegn og undergerninger for at forføre de udvalgte, hvis det er muligt”*

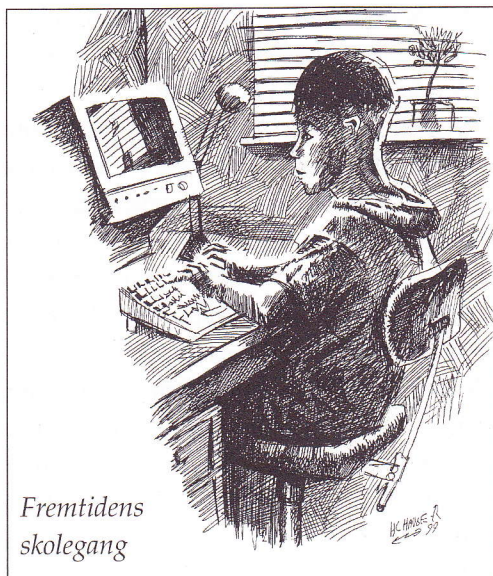
Vi har her i Danmark idag over 100 forskellige sekter og frikirker, som alle påstår, at de er i besiddelse af den rette tro. Hvem skal man tro? Svaret er: Ingen af dem, for alle religioner og de dertil knyttede forskellige sekter og frikirker skal, som før nævnt, nedbrydes i de kommende år. Det sker helt automatisk, når vi alle bliver hævet op i den 5.dimension, og det skulle efter de kloges mening være sket inden år 2012. I stedet for alle disse mere eller mindre velmenende menneskegrubers hjernevask, vil vi få øjnene åbnet, så vi selv kan vælge, hvordan vi vil bruge kontakten til den åndelige verden. Vi vil fra fødslen blive bekendt med, hvem der er vores skytsånd og vi vil kunne kommunikere ubesværet med de højere magter, der jo altså ikke må forveksles med vore galaktiske venner fra de andre planet-systemer.

Rumfolket vil sørge for at kanalisere gennem telepatiske impulser vigtige meddelelser til os gennem særligt udvalgte kosmiske tjenere – de såkaldte lysbærere, og de vil sørge for, at disse lysbærere kan mødes diskret og koordinere deres bestræbelser på at gøre jorden til et godt sted at være for alle mennesker. Derfor vil der ikke være nogen central ledelse af deres arbejde med at gøre jordboerne til galaktiske mennesker.

Det er også derfor, at de store byer skal affolkes og alle mennesker flytte ud i det åbne land i de førnævnte kollektiver for der at kunne leve et virkeligt liv fri for sult og krig og andre problemer, som nu har plaget menneskeheden i tusindvis af år.

Når menneskeheden på denne måde har forandret sig, vil disse lysbærere måske blive forenet i fuld offentlighed, men ikke så centraliseret, som vi lever i dag. Dette indebærer at befolkningen selv

skal finde ud af, hvad den vil beskæftige sig med indenfor de fornævnte etiske rammer. Vi kan søge råd om denne udvikling hos de mere udviklede samfund i Galaksen, men det er ikke meningen at disse rumfolk skal påtvinge jordens befolkning deres mening. Det er ønskeligt, at jorden selv udvikler sin egen stil, så man på den måde måske kan tilføre det galaktiske fællesskab noget nyt.



*Fremtidens
skolegang*

Alle børn på jorden kan glæde sig til, at den almindelige oplæring i skoler vil forsvinde engang med tiden. I stedet for vil alle børn via særligt udviklede computere kunne indhente den kundskab de ønsker på det tidspunkt i deres liv, hvor de selv synes at de har brug for at vide noget, fra den kosmiske database, som alle galaksens 200.000 planeter henter viden fra og bidrager til med ny viden.

Det vil også være muligt at oprette et decentraliseret datanetværk hernede på jorden via Internettet, og det vil ovenikøbet være muligt at koble de forskellige datanetværk sammen på de forskellige planeter, så f.eks. et barn hernede på jorden kan kommunikere med en database på f.eks. Sirius ved hjælp af en "hyper-rums"-tranciever. Det er her et problem at jordiske sprog ikke kan benyttes i denne kommunikation, men i stedet for må man benytte sig af billeder, videoer og symboler. Men når jordiske PC-ere engang bliver stærke nok, vil maskinen kunne oversætte forskellige rumsprog til engelsk og engelsk til rumsprog.

Inden da skal vi dog igennem nogle hårde år med store risici for krig og anden ufred. Et potentielt fareområde er, at der kan opstå en kortvarig atomkrig mellem Indien og Pakistan, da begge lande har

ustabile styreformer og desværre er i besiddelse af atomraketter, der kan nå begge landes hovedstæder og større byer. Men er det ikke sket inden år 2001, vil det ikke ske.

Vi skal ikke være så bange for Kina, som mange mennesker er i dag, for at de skulle gå og nære ønsker om at erobre hele den vestlige verden. De er og bliver en kolos på lerfodder, og vi er kun bange for dem, fordi de er så mange, men de har ikke den infrastruktur, som sætter dem i stand til at udgøre en virkelig trussel for menneskeheden.

Atomvåben brugt af terrorister kunne udgøre en fare. Især hvis terroristerne har en baggrund i fanatiske religiøse fundamentalister. Men også der har rumfolkene styr på tingene. Naturen vil te sig voldsomt i de kommende par år med voldsomme regnskyl, oversvømmelser, jordskælv og vulkanudbrud, men det er kun fødselsveer for den nye verdens tilsynskomst. Naturfænomener som stærkt lysende natteskyer kan forekomme og på et tidspunkt kan vi måske opleve at se to sole på himmelen. Det sker, når jorden på sin bane passerer tæt forbi et andet solsystem med flere beboede planeter omkring. Alt i alt er det nogle spændende år vi skal igennem, men nogen dommedag venter der os som sagt ikke. Den har rumfolket afløst.

Jeg kunne blive ved længe endnu med at udmale vor strålende fremtid. Endnu er alt dette kun muligheder, men da vi som sagt er under opsyn af vore gallaktiske venner, der hele tiden har en finger på pulsen, kan vi sove roligt om natten. De ulykker, der kunne ramme os, vil være selvskabte, og dem må vi selv tage følgerne af. Jeg vil inderligt håbe, at vi undgår de værste katastrofer, men vi bestemmer selv.

I de kommende århundreder skal vi gennemløbe og hæves til endnu højere dimensioner. Den 8. dimension er det foreløbige mål, men det vil nok tage adskillige tusind år, før vi når der op.

Måske kan vi engang komme til at bruge det sirianske klansystem, som jeg beskriver i næste kapitel.

I dette kapitel har jeg fortalt om livet på jorden. I det næste kapitel vil jeg fortælle om, hvordan livet er på to andre planeter i Universet ud fra de beretninger, som jeg har fået gennem to meget spændende regressioner, som jeg har foretaget indenfor de sidste par år.

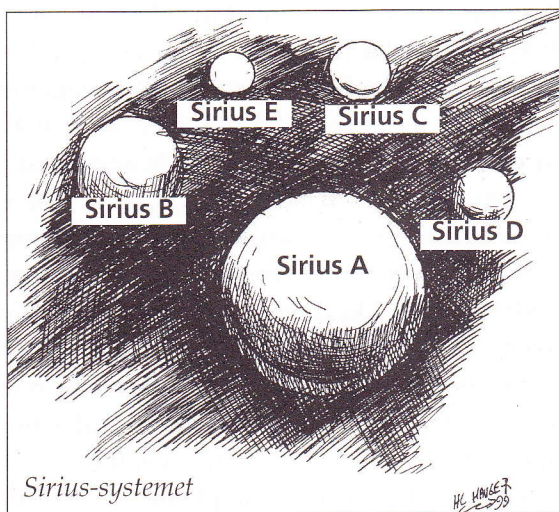
Kapitel 3

Livet på planeterne SIRIUS og GANEB

Oplysninger fra to tidligere liv via regression

Lige siden jeg for ca. 20 år siden begyndte at interessere mig for det alternative livssyn, var jeg klar over, at jeg var et menneske, som oprindeligt kom fra en anden planet. Jeg var fra starten overbevidst om, at denne planet måtte være Sirius. Jeg prøvede at finde frem til oplysninger om den og dens livsforhold, men der kom ikke rigtigt noget klart billede frem. Gennembruddet i min viden kom, da jeg for ca. 5 år siden traf en ung mand i København, som gerne ville have en regression hos mig. Han fortalte mig inden vi begyndte, at han lige var kommet fra Sirius og at det derfor kun kunne blive det liv, han ville komme tilbage til. Det viste sig at slå til. Det blev en stor oplevelse for mig, og det reviderede totalt min opfattelse af Sirius og dens livsforhold. Mange af de ting, som han fortalte, er med i den følgende beretning.

Sirius er en stjerne, som befinder sig i stjernebilledet STORE HUND. Derfor kaldes den også "Hundestjernen". Selve stjernen er en sol ligesom vores sol. Men uden om den kredser fire små planeter. Da man har valgt at benævne solen, som iøvrigt er blå, som Sirius A, har de fire små planeter derfor fået de skematiske



benævnelser henholdsvis som Sirius B, Sirius C, Sirius D og Sirius E. Den største planet, Sirius B, er mest interessant, idet den er beboet af de såkaldte Sirianere. De øvrige tre planeter er en slags lagerplaneter uden anden befolkning end små vagthold.

Sirius B er en landplanet i modsætning til jorden, som vi så kan kalde en vandplanet. Det vil sige, at den består af landjord med større eller mindre søer i. Derfor kan man færdes overalt på planeten uden at behøve at skulle over vand. Selve planeten er halvanden gange større end Jorden, og den omløbstid er, på grund af den korte afstand til solen Sirius A, så lille at dens år svarer til en måned hernede på Jorden. Derfor kan befolkningen målt i år forekomme meget gamle – helt op til 4.000 år. Men dividerer man det med tolv kommer vi ned på ca. 333 jordår. Det er dog også en anseelig alder, men ikke usædvanligt ude i Universet. Vi skal holde op med hele tiden at sammenligne andre planetforhold, med de forhold vi har hernede på vores planet, og vi skal da slet ikke tage dem som en norm for, hvordan forholdene burde være på andre planeter. Dels kan der råde helt andre klimatiske forhold på andre planeter og dels kan man leve helt anderledes sundt end vi gør. Så livslængde er et relativt begreb.

De har et meget stort problem oppe på Sirius B. Planeten mangler ganske det Ozonlag, som beskytter os mod Solens skadelige stråler. Derfor er Sirianerne tvunget til at leve under jorden i store underjordiske byer, og kun sjældent vover de sig op til overfladen. I sådanne tilfælde må de beskytte sig rent bogstaveligt med panser og plade. At leve under jorden betyder dog ikke, at de må leve i mørke eller i et kunstigt lys. Lyset kommer ned i de underjordiske byer gennem store glasagtige filtre, som kan beskytte mod solens skadelige stråler, så der er lige så oplyst nede under jorden som ovenpå, og der hersker et behageligt automatisk styret klima, som er ens hele året rundt.

Man kender ikke til vinter på Sirius B, da den tætte beliggenhed til Solen ville få en eventuel is til at smelte. Alle træer har rødt løv og barken er lilla. Grøntsager er ikke grønne men røde, og der er slet ikke den variation i farver, som vi kender til i floraen, idet de kun changerer i de røde farver. Så egentlige pryddplanter kender Sirianerne ikke til. De spiser kun planteføde, idet der slet ikke findes dyr

på Sirius B. Derfor kan man kalde beboerne for vaskeægte vegetari-
anere eller ovenikøbet vegarer. Det er dem der heller ikke spiser æg
og mælkeprodukter.

Når en Sirianer vælger at lade sig inkarnere hernede på jorden, fø-
des de derfor som vegetarer og væmmes ved at spise kød. Måske en
af grundene til, at de bliver så gamle og et af kendetegnene på, at man
muligvis kunne være forhenværende Sirianer!

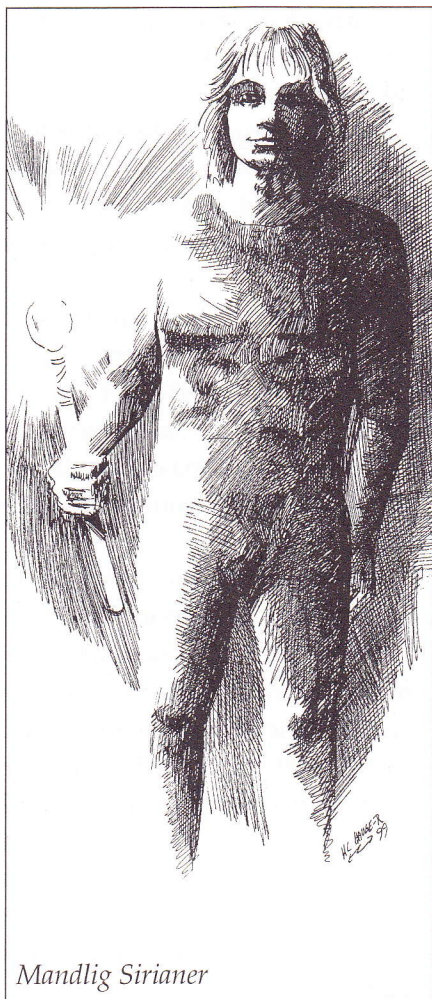
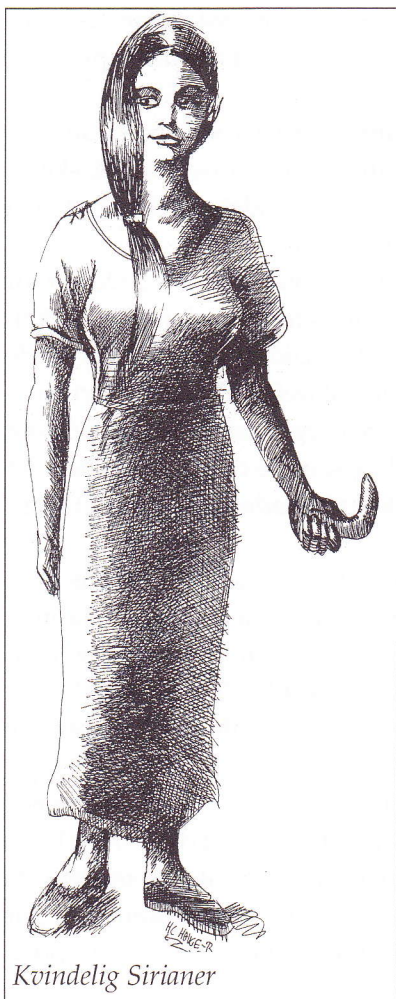
Sirianerne er langt forud for os i teknologisk udvikling. De har for
længst udviklet interplanetare befordringsmidler – dem som vi kal-
der UFO'er. Men for dem er det slet ikke Uidentificerede Flyvende
Objekter. De har udviklet fremdrivningskræfter til deres "flyvema-
skiner" som ligger langt forud for vores begrænsede viden. Engang
med tiden får vi måske kendskab til de samme drivmidler, men det
kan da godt tage århundreder, hvis ikke vi tillader Sirianerne at kom-
me og hjælpe os.

I øvrigt er det en "kendsgerning", at amerikanerne og russerne
med for den sags skyld ikke var nået så langt i deres raketforskning,
hvis ikke de havde fået hjælp udefra. Det var for øvrigt ikke Siria-
nerne, der hjalp dem, men nogle beboere, kaldet "De små grå" fra et
andet planetsystem nemlig ORION, og de havde ikke de samme
gode intentioner, som Sirianerne har.

Vi må nemlig gøre os klart, at Sirianerne er her tilstede rent fysisk,
men kun som inkarnationer. Det vil sige, at de er gået den normale vej
gennem besjæling af et foster, igennem den interaktion mellem de
åndelige planer uden om enhver planet i solsystemet, som også gør
det muligt for jordboere at forsætte inkarnationerne på en anden
planet.

Via kanaliseringer, som er gengivet i den førømtalte bog "*You are
becoming a Galactic human*" af Sheldon Nidle og Virginia Essene, kan
jeg her gengive et par billeder af sirianere. Under disse billeder har
jeg oversat den medfølgende billedtekst:

Dette er en typisk mandlig Sirianer. Han er medlem af livs-viden-
skabs-klanen, som nærmest svarer til vores lægestand, og han bærer
en slags tryllestav med en glødende kugle i spidsen. Det er i virke-
ligheden en kropsskanner og et diagnoseinstrument. Han bærer sin



arbejdspåklædning, som bedst kan gengives som det vi kalder en jumpsuit – en kropsnær klædning lavet af et kunststof med en skinnende blank overflade – nærmest sølvagtig. Ligesom de fleste Sirianere er hans krop lidt drengeagtig i jordisk forstand, men man skal ikke tage fejl af, at hans muskulatur og fysiske tilstand er mere perfekt end en tilsvarende jordisk mands krop. Normalt ville han, når han ikke arbejder, bære en toglignende kappe af et flortet stof.

Heroverfor gengives et billede af en tilsvarende siriansk kvinde. Denne sirianske kvinde er klædt i den traditionelle klædedragt, som indikerer, at hun også er medlem af livs-videnskabs-klanen, og den fortæller desuden både om hendes position i klanen og hvilken klan hendes familie er fra. Klædedragtens farver er hvidt, blå og gylden. Hun bærer et boomerang-lignede instrument, som bruges til at afbalancere chakraerne og til at heale kroppen med.

Gennem disse to billeder har jeg så også fortalt lidt om den almindelige klædedragt og klaninddelingen på Sirius, som jo står i skarp modsætning til det jordiske hierakiske system. Vi har hernede på vor klode en inddeling af menneskene i forskellige rangordener, som alle er underlagt hinanden. Det starter med statslederen, som enten er konge, præsident eller diktator. Under sig har han et hof, en regering eller et magtapparat, som så igen styrer en embedsstand eller funktionærstand. Under dem befinder sig så hovedparten af befolkningen, som altså er styret fra vugge til grav og som befinder sig i en evig strid om at nå højere op i hierakiet og selv få magt over andre.

Hele livet er en stadig magtkamp, og vi bruger næsten alle vore energier til at komme op i samfundet og være den, der kan bestemme over andre. Det er hele vores liv baseret på og lykkes det ikke for os at "blive noget" synes vi, at hele vores liv er spildt og vi synker ned i apati og selvmedlidenhed.

Den slags magtstræb er de helt fri for på Sirius. Der fødes man ind i en bestemt klan, som har sit eget ret skarpt afgrænsede arbejdsområde. Der er 6 sådanne klaner. Hver klan er i besiddelse af en særlig åndelig kraft, som er særegen for netop denne klan, og som andre klaner ikke har del i. Men ingen klan er bedre end de andre. Alle er ligeværdige og alle klaner nyder lige stor respekt fra de andre klaner. Alle klaner har dog et fælles styringssystem, som gør dem velegnede netop til at leve under dette samfundssystem. Der er en indre kommunikation, en slags telepati, som får dem alle til at arbejde i samme retning.

Man kan kalde det et formynderskab af den kosmiske guddommelige kærlighed. Denne kærlighed kan kun komme til at styre det enkelte individ, hvis alle fra fødslen er opfostret med ideen om, at

man alle er tjenere for den guddommelige vilje. Man har kun et formål med livet : At tjene, og enhver personlig stræben efter karriere og magt er helt utænkelig. På den måde undgår man helt det magtstræb og karriereræs, som kendetegner den jordiske befolkning.

Måtte vi engang hernede lære den lære.

De seks klaner er følgende:

- 1) Den åndelige krigerklan, som styres af kraften: Ch'i
- 2) Videnskabsforskningsklanen, som styres af kraften: Khas'Koo
- 3) Teknologi-klanen, som styres af kraften: Kaa'Baa
- 4) Administrationsklanen, som styres af kraften: Ahn
- 5) Livs-videnskabsklanen, som styres af kraften: Kha
- 6) Livs-videnskabsudviklingsklanen, som styres af kraften: Ch'i'Baa

Den første klan udgør altså den åndelige styring af det spirituelle liv på Sirius, og kan vel egentlig betragtes som en slags præstestand. Den næste klan beskæftiger sig med studier i den videnskabelige, tekniske udvikling, hvorimod den tredje klan så udnytter de forskningsresultater og omsætter dem i konkrete projekter. Administrationsklanen styrer de vigtige samfundsforhold, som har betydning for alle, såsom fordelingen af de tilstedeværende ressourcer bl.a. levedsmidler. Den femte klan er som før nævnt alle medlemmer af den udøvende lægevidenskab. Den sidste klan skal forstås som den klan, der forsker i og udvikler lægevidenskaben.

Denne klaninddeling gør, at der aldrig opstår konflikter planetens beboere imellem, hverken om magt, ressourcer eller landområder. Derfor er krig et ukendt begreb – hvad skulle man kæmpe om? Ligeså er kriminalitet også et ukendt fænomen, for alle har, hvad de har behov for og ingen har grund til at misunde andre noget.

Det hele lyder som et Utopia – et idealsamfund, som ville være fuldstændigt uopnåeligt for et jordisk samfund, fordi vi har indrettet os helt anderledes, men der er ingen tvivl om, at vi vil kunne lære meget af denne samfundsmodel, og hvem ved – måske bliver den en dag også indført på jorden.

På Sirius, såvel som på alle de andre beboede planeter (hvoraf der

som før nævnt findes ca. 200.000) gælder en universel lov, som alle uden diskussion følger. Man kalder den "LOVEN OM DE TI" Man deler dem så op i: PLANETLOVEN, som kun gælder for den enkelte planet. Den lov kalder man for: "Loven om den enkelte". Den deles op i fire underparagraffer:

- § 1) Find ud af, hvad der er din egen sjælskraft (eller sjælsvej)!
- § 2) Find derefter måden du skal bruge denne sjælskraft på!
- § 3) Find frem til hvordan du bedst hjælper din familie og derefter hele din planet!
- § 4) Find ud af, at du tilhører et univers, og find ud af universets mening med dig.

Disse fire paragraffer udgør dit karma eller din lærdom. Når du har fundet ud af svaret på dem, kan du gå videre med den næste lov, som vi kan kalde:

B) DEN INTERPLANETARISKE LOV. (*Loven om de 7*)

Den begynder med førnævnte § 4 om universets mening med dig og går så videre med:

- § 5) Find ud af hvordan universet samarbejder
- § 6) Find ud af hvordan du bedst kan tjene universet
- § 7) Find ud af, at når du arbejder med universets mening med dig, så vil du føle den fuldstændige lykke og tilfredsstillelse.

De sidste tre paragraffer udgør den interdimensionale realitet, som først vil blive afsløret for den, som har nået at leve op til de syv første paragraffer, og er indtil videre lukket for det jordiske øje.

Jeg har bedt om vejledning i, hvad de går ud på, men får kun at vide, at vi jordboere nok ikke de første 100 år kan overkomme mere end at prøve på at klare de syv første trin.

Læg mærke til den indre sammenhæng i paragrafferne. De udvikles nemlig af hinanden som trin på en stige eller en udviklingstrappe, men til modsætning fra de 10 bud i Moseloven så gælder "Loven om

de ti" for alle andre planeter i Universet, og den vil også en dag komme til at gælde for vor jord.

Livet på GANE (Devariget)

Den næste planet, som jeg oplevede at besøge gennem en regression, hedder Ganeb. Den svæver rundt om en stjernesol, DENE, som befinder sig i stjernebilledet SVANEN, og udgør faktisk halepartiet af dette stjernebillede. På denne planet, som også i jordisk omtale kaldes Devariget, lever Devafolket. De er en art engle, som har vinger, og de har et lyst og let sind, som normalt slet ikke ved, hvad ondskab er.

For mange tusind år siden bad GUD disse Devaengle om at hjælpe ham med at frelse en planet, som hed Jorden, fordi der på denne jord var så megen ondskab og afgudsdyrkeri med deraf følgende brug af sort magi. GUD bad dem om at lade sig reinkarnere på kontinentet Atlantis, som var ved at gå til grunde, på grund af megen ondskab og på grund af misbrug af guddommelig viden til genmanipulation. De skulle blot gennem deres tilstedeværelse være lysbærere, som igen kunne få lyset ind i menneskenes hjerter og derved modvirke ondskaben. Desværre var ondskaben den stærkeste, og selv om de gjorde deres bedste, lykkedes det ikke at frelse Atlantis fra dens undergang.

Mange Devaer døde sammen med de 60 millioner atlantider, som forsvandt fra jordens overflade sammen med det store Atlantiskontinent. Det vil jeg fortælle mere om i næste kapitel.

Senere lod Devaerne sig frivilligt inkarnere andre steder på jorden. Især i middelhavslandene, hvor de var med til at oplyse de store civilisationer i Ægypten, Grækenland og senere i Rom. De er kommet tilbage i stort tal i de seneste 50 år især her i Danmark, som er udset til et slags basisområde. Jeg støder ustandseligt på dem, når jeg laver regressionsterapi og især sjæleterapi.

Man kan kende en Deva på det himmelske lys, som udstråler fra deres ansigt. De er næsten alle lyse og slanke; men der findes også mørke og kraftige Devaer. Tydeligst kan man dog se det på deres øjne, der som regel er meget store og runde, og udstråler en masse næstekærlighed. Mange af dem er allerede i omsorgsbranchen på

*Devaer på planeten
Ganeb*



den ene eller anden måde, og de, som ikke er det, har et stort ønske om at komme til at arbejde med mennesker. De behøver ikke alle at være alternative behandlere, men mange af dem ønsker det ganske bevidst. Desværre en nogle Devaer blevet negative i dette liv, fordi de ikke har kunnet bære al den modstand og alle de uretfærdigheder, som de er blevet præsenteret for igennem mange liv. De har derfor ikke i dette liv lyst til at virke som lysbærere, og det er der ikke noget at gøre ved, da man ikke kan tvinge dem til det.

Jeg fortæller altid de Devaer jeg møder, at de altså er halvt menneske og halvt engel, og de ikke skal fortvivle, selv om de synes, at livet hernede på Jorden er hårdt, og udsætter deres sarte og følsomme sjæle for mange prøvelser. Det bedste ved en Deva er, at de normalt

er utroligt kærlige og hensynsfulde mod alle mennesker. Det giver dem på den anden side mange problemer, idet de næsten altid har svært ved at finde den rette partner her i livet. De går rundt i en evig søgen efter den helt rigtige, men en sådan finder de ikke, før de enten træffer en anden Deva eller et andet stjernemenneske. Ligeledes farer de gennem livet i en evig jagt efter det ideelle sted at bo. Lige-gyldigt hvor de flytter hen, er de ikke helt tilfredse med den nye bolig, og de finder aldrig det rigtige sted, for det findes naturligvis kun oppe på Ganeb. Denne planet vil de da også få lov til at vende tilbage til efter dette liv, når kampen mellem Lyset og Mørket forhåbentlig er endt med sejr til Lyset.

Mange vil nok tage mod tilbuddet, mens andre har fundet sig så godt tilrette hernede og har måske vævet sig ind i en god kosmisk familie, som de ikke vil svinge. Derfor vil nogle af dem måske vælge at tage et par inkarnationer mere hernede.

De fleste Devaer kan regne med et nogenlunde sygdomsfrit og langt liv. Men de skal ikke regne med, at det bliver problemfrit, for netop i disse år bliver de "kaldt under fanerne" for at gøre deres pligt. Jeg opfatter det som en stor og betydningsfuld opgave at oplyse disse Devaer om, hvad der forventes af dem.

I foråret 1999 havde jeg en regression med en moden ældre dame, som jeg i forvejen havde tolket som værende en Deva. Jeg optog et bånd af regressionen og det følgende er en afskrift af båndet, hvor der kun er udeladt betydningsløse små bemærkninger undervejs, som måske kunne afsløre identiteten af vedkommende, hvad hun har frabedt sig. Men autensiteten er bevaret og her er altså hvad hun berettede:

"Jeg er omkring seks år gammel. Jeg befinder mig i et stort lyst rum. Det ser ud som om væggene og loftet, der er hvælvet som en sports-hal, er lavet af glas eller uigennemsigtigt krystal. Jeg sidder ikke ved et egentlig bord, men ved et spisested, som er indrettet på gulvpla-net. Jeg sidder ligesom med benene i en grøft uden om en bordplade. (Spørgsmål-fremtidig forkortet til: Sp:) (Svar-fremtidig forkortet til Sv:)

- Sp: Hvordan ser dit tøj ud?
- Sv: Jeg fornemmer at det er hvidt med gyldne kanter.
- Sp: Tror du, at det er Sirius du er på?
- Sv: Nej – det er ikke rigtigt det. Det ligner det måske, men måske er det det ikke alligevel.
- Sp: Spørg din skytsånd Moses om du er på jorden, Sirius eller en anden planet?
- Sv: Det er en anden planet.
- Sp: Hvad hedder denne anden planet?
- Sv: Jeg får svaret Negev eller noget lignende. Nej, nu hører jeg, at det er en planet som svæver uden om en stjerne, som hedder DENEb.
- Sp: Hvordan ser der ud på denne planet?
- Sv: Der er megen sol og der er varmt og lyst og harmonisk.
- Sp: Er det en slags palads du bor i?
- Sv: Nej – det er ikke det, man forstår ved et palads her nede på jorden. Men jeg føler, at der er nogle helt fantastiske energier i det. Jeg føler en god indre glæde ved at være her – ikke en løssluppen glæde men en stille glæde og harmoni.
- Sp: Du siger at der er meget lyst – Jeg fornemmer, at der ikke er nogen egentlige vinduer.
- Sv: Nej – det er der ikke!
- Sp: Er væggene helt gennemsigtige?
- Sv: Nej – det er ikke sådan, at man kan kigge ud af væggene. Lyset er der bare uden at man kan se nogen egentlige lysgivere.
- Sp: Prøv igen at se ned af dig selv – fornemmer du, at du har vinger?
- Sv: Det kunne jeg godt have – men det er små børnevinger. Jeg har bare fødder og bare arme. Men man går ikke – man svæver bare rundt – alle har vinger!
- Sp: Har du krøller i håret?
- Sv: Jeg har lyse krøller.
- Sp: Kan du se nogle personer rundt omkring dig?
- Sv: Jeg kan se min mor og jeg kan i familiekredsen omkring bordet også genkende min mand, som døde for 15 år siden i det her liv.

- Sp: Kunne du ikke lave en slags turistrundfart og vise os rundt på planeten?
- Sv: Jo – jeg ser først en masse personer i et landskab, som bare svæver rundt mellem hinanden. De ligner nok mest det, vi forstår ved alfevæsner. Selve landskabet er meget smukt. Der er grønt og der er mange blomster. Meget frodigt. Så hvis jeg skulle sammenligne det med noget, så må det være vore forestillinger om Paradiset. Det føles også sådan, måske på grund af den gode harmoni der er overalt.
- Sp: Ligner det er tropelandskab?
- Sv: Nej – det er ikke egentlig tropisk – det kunne lige så godt ligne et dansk landskab.
- Sp: Er der forskel på sommer og vinter deroppe – er der f.eks. også sne deroppe?
- Sv: Der bliver sagt nej!
- Sp: Det vil sige, at der er den samme temperatur overalt på planeten?
- Sv: Ja.
- Sp: Hvor stor er planeten i forhold til jorden?
- Sv: Den er mindre.
- Sp: Nu plejer jeg blot at kalde planeten "Devariget". Har den et andet navn i kosmisk forstand?
- Sv: Den hedder GANE!
- Sp: Hvor stor er din familie?
- Sv: Vi er alle i familie med hinanden.
- Sp: Altså et slags kollektivsamfund?
- Sv: Ja – det ville man vel kalde det her nede på jorden. Vi kommer alle hinanden ved.
- Sp: Hvordan formerer man sig – er det ligesom på jorden at et menneske fødes og vokser op og bliver voksen?
- Sv: Ja – der er børn og der er parforhold, men der er ingen adskillelse i forhold til det øvrige samfund – hverken etnisk eller national adskillelse.
- Sp: Er det kvinderne, der tager vare på børnene?
- Sv: Nej – det er et fælles arbejde. Kvinderne føder børnene og man

har siden den samme følelse af samhørighed i familien.

Sp: Hvad lever man af på planeten?

Sv: Man lever af det der er – altså planter og frugter.

Sp: Ser du nogen dyr?

Sv: Nej – jeg ser ikke nogen.

Sp: Det vil sige at man ikke er kødspisere?

Sv: Nej – man spiser ikke kød. Men jeg kan godt fornemme, at man kan have kæledyr ligesom hunde og katte, men der er kun kæledyr – ikke spisedyr. Men der er masser af frugter og grøntsager og jeg kan også se, at man dyrker noget.

Sp: Er der opdelinger i erhverv, sådan at nogen tager sig af bestemte opgaver eller er det ligesom på Sirius, at man klarer de forskellige opgaver mellem sig?

Sv: Nej – det er ikke det jeg oplever. Hvis jeg skal sammenligne det, med noget vi kender her nede på jorden, så ligner det er stort bondesamfund, hvor man dyrker jorden og alle gør alt. Men det er ikke slidsomt. Overhovedet ikke. Det foregår kun med tankens kraft. Man arbejder ikke kun fordi man skal, men fordi det er dejligt at se noget gro.

Sp: Man har altså en slags naturaløkonomi, og der er ikke noget med penge?

Sv: Nej – det er ikke nødvendigt.

Sp: Man deler altså alt med hinanden?

Sv: Ja – man trækker på samme hammel. Man ser, at nu er det tid til at gøre det og det og så gør man det bare.

Sp: Er der forskel på mænds og kvinders arbejde?

Sv: Nej, enhver gør bare det der skal gøres.

Sp: Er der skoler?

Sv: Nej – det er der ikke.

Sp: Er der nogen, som leder det samfund?

Sv: Ja – jeg fornemme en guddommelig person, som tager sig af alle – altså en slags Avatar, som sørger for at alle har det godt. Det er kærligheden og harmonien, der er det vigtigste. Der er ikke noget som hedder dit og mit. Det er altså vores.

Sp: Findes der nogen teknologi på Ganeb?

- Sv: Hvilken slags teknologi tænker du på?
- Sp: Jeg tænker på UFO'er og lignende .
- Sv: Nej – det fornemmer jeg ikke.
- Sp: Hvordan transporterer man sig rundt på planeten?
- Sv: Når man vil et bestemt sted hen, så tænker man sig bare derhen ved tankens kraft. Det er ikke noget problem. Det er så let.
- Sp: Hvordan dyrker man jorden?
- Sv: Man bruger ikke kunstgødning og pesticider. Det er økologisk jordbrug.
- Sp: Hvordan kultiverer og klargør man jorden?
- Sv: Jeg tror ikke man gør noget – det sker bare.
- Sp: Jamen – de må da have nogen redskaber?
- Sv: Nej – det kan jeg ikke se. Jeg tror at det er langt mere avanceret i stedet for.
- Sp: Hvordan er det avanceret?
- Sv: Jeg tror at det er fordi alt sker med tankens kraft. Man tænker sig bare til, at sådan skal det være, og så er det sådan.
- Sp: Hvornår inkarnerede du hernede på jorden? Jeg mener – hvor mange år er det siden, at du blev jordboer?
- Sv: Jeg får at vide, at jeg blev sendt ned på Atlantis. Jeg var ikke så glad for det. Jeg ville hellere være blevet deroppe.
- Sp: Så kan du jo spørge din skytsånd: Får jeg lov til at vende tilbage til Ganeb efter dette liv?
- Sv: Ja – jeg får i hvert fald lov til at komme tilbage.
- Sp: Har du taget noget med fra den planet, som du har været med til at udbrede her nede på jorden?
- Sv: Ja – jeg har taget erindringen om det enkle og problemfri liv med herned. Hernede på jorden er vi tilbøjelige til at lave en masse problemer for os selv. Det er den store forskel på de to planeter.
- Sp: Kan du prøve at gå lidt længere frem i det liv. Nu startede du jo som en lille seksårig pige. Prøv at gå frem til det tidspunkt, hvor du udvalgte en partner af det modsatte køn. Hvordan udvælger man sin partner?
- Sv: Man ved bare, at det skal være os to. Der er en følelse af, at man

- er sjælevenner, og at man derfor hører sammen.
- Sp: Foregår der en offentlig ceremoni, der bekræfter, at nu er det altså jer to, der hører sammen, og har man så den samme partner hele livet.
- Sv: Ja – det har man.
- Sp: Der er altså ikke noget, der hedder skilsmisse?
- Sv: Nej – hvorfor skulle man skilles? Der er simpelthen ingen disharmoni på Ganeb.
- Sp: Men du fornemmer altså ikke nogen speciel bryllupsceremoni omkring parforholdets start.
- Sv: Nej – der er ikke noget bryllup, som man har her. Man finder ud af at ville være et par og alle synes det er en glædelig begivenhed, og det virker meget varmt og harmonisk.
- Sp: Når man så er blevet par flytter man så et andet sted hen, eller bliver man i det samme miljø?
- Sv: Nej – man flytter ikke væk.
- Sp: Prøv lige at se på den partner, du fik ved den lejlighed. Er det en, som du kan genkende fra dette liv?
- Sv: Ja – det var ham, som jeg var gift med!
- Sp: Hvor mange børn fik I?
- Sv: Jeg tror ikke vi fik nogen.
- Sp: Hvor gammel var du, da du blev sendt herved på jorden?
- Sv: Jeg fornemmer, at man allerede ville have sendt mig herved, da jeg var en lille pige ved at jeg da skulle dø og reinkarneres i et jordisk foster, men det ville jeg ikke. Jeg døde først i en moden alder, og blev så i det næste liv reinkarneret på jorden på Atlantis.
- Sp: Tog din mand med dig herved?
- Sv: Nej – han kom senere.
- Sp: Hvad foretog du dig på Atlantis?
- Sv: Da jeg kom herved, var der stor disharmoni på Atlantis. Det var det, jeg skulle ned for at udrede.
- Sp: Det var altså en slags redningsforsøg fra de højere magter?
- Sv: Ja – vi var flere, der kom. Det var et forsøg på at få folk til at leve, som vi gjorde på Ganeb.

Sp: Lykkedes dette forsøg?

Sv: Nej – det onde var for stærkt.

Sp: Var du med i Atlantis undergang?

Sv: Ja – det tror jeg. Jeg døde der. Jeg føler mig til sidst trukket ned i et stort glødende hul af lava.

Og så var det slut!

Kapitel 4

Livet på Atlantis

Oplysninger om det kontinent, som sank i Atlanterhavet for ca. 11.500 år siden

Atlantis er navnet på det store kontinent, der lå midt ude i det nuværende Atlanterhav (deraf navnet på det ocean!) som sank ned under havets overflade for ca. 11.500 år siden – helt præcis den 17. April år 9.564 FØR Kristus. Jeg har denne præcise dato fra Bibelen, nemlig fra 1. Mosebog kap. 7 vers 11, hvor der står: *"I det år, da Noa var 600 år gammel, i den anden måned på den syttende dag i måneden, på den samme dag opbrast alle kilder i den store afgrund, og Himlens sluser blev opladne."*

Før vi fik den nuværende kalender begyndte året den 1. marts, og derved bliver April altså den anden måned. Denne begivenhed, kaldes i Bibelen for Syndfloden, men er i virkeligheden beretningen om Atlantis undergang. Deraf følger, at Atlantis så faktisk var den sagnomspundne Edens have eller Paradiset, og beskrivelsen af dette Paradis på jord passer perfekt på beskrivelsen af Atlantis.

Man kan så også fastslå, at de første syv kapitler i Bibelen af *"Første Mosebog"* foregår på Atlantis, og dermed har vi også forklaringen på, at Atlantis måtte gå under.

Jeg vil nu fremføre en række objektive "beviser" på, at Atlantis virkelig har eksisteret, og ikke, som det i Lademanns Leksikon under emnet Atlantis står: *"Sagnagtigt idealland, der skulle være forsvundet i Atlanterhavet; nævnes i den ægyptiske sagnverden og beskrives af Platon i dialogen: "Kritias" eller "Atlanticus".*

Som det første bevis fremlægger jeg nu et kort, som stammer fra bogen *"Atlantis historie"*, som er udgivet af Teosofisk Forlag i 1902. Det første kort viser det Atlantis, som havde den oprindelige størrelse. Læg mærke til, at det nordlige England og Irland var en del af kontinentet.

Det næste kort viser det sidste Atlantis, som gik under. Der skete fire landsænkninger, som gjorde Atlantis mindre og mindre for til sidst, for ca. 25.000 år siden, at ende med et kontinent, som efter mine beregninger var på ca. 4 millioner kvadratkilometer og altså lidt over halvt så stor som det nuværende Australien.

Som det fremgår af kortet kaldte de gamle grækere det for Poseidonis opkaldt efter den græske gud for havet Poseidon. Man troede fejlagtigt, at han havde skabt kontinentet og at man på øen tilbad ham som den øverste gud. Det er dog ikke rigtigt. Men det skal jeg senere komme tilbage til.

For nogle år siden bragte DR-TV 6 udsendelser i en serie, som skulle berette om det sunkne Atlantis. Den var vist i øvrigt svensk produceret. I de første fem udsendelser beskæftigede man sig grundigt med alle mulige teorier om, hvor Atlantiskontinentet dog kunne have ligget, og først i den sidste og sjette udsendelse kom man ind på teorien om, at det måske også kunne have ligget i Atlanterhavet. Ethvert barn kan dog se, at der må være en klar forbindelse mellem de to ord: Atlantis og Atlanterhavet. Efter min mening er det logik for agerhøns.

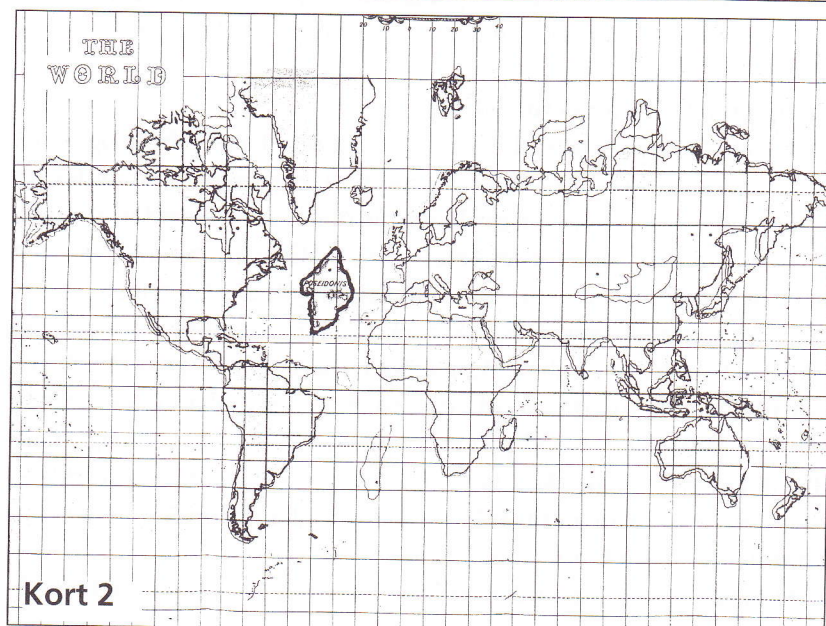
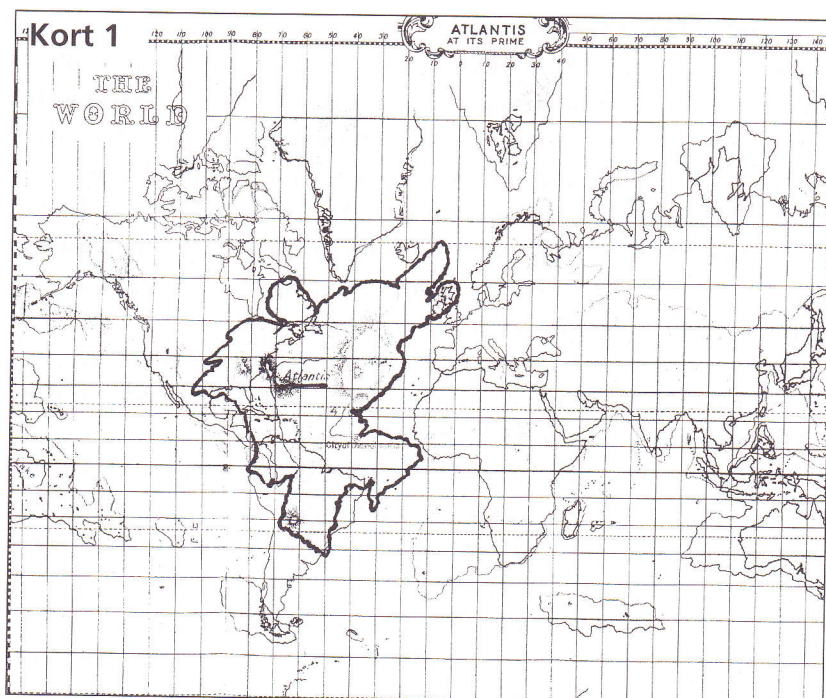
Men det er ikke det eneste vidnesbyrd om, at der engang har eksisteret et kontinent med det navn og med den placering.

Vi kan dele vidnesbyrdene op i fem kategorier.

- 1) Vidnesbyrdene fra lodninger af havdybden i Atlanterhavet.
- 2) Faunaens og floraens fordeling.
- 3) Ligheden af sprog og etnologisk type.
- 4) Ligheden af religiøse trosbekendelser, ritualer og arkitektur.
- 5) Vidnesbyrd fra gamle forfattere, fra tidligere raceoverleveringer og fra gamle syndflodslegender.
- 6) Vidnesbyrd fra utallige regressioner tilbage til Atlantis.

Vidnesbyrdene fra lodninger af havdybden i Atlanterhavet

I slutningen af det forrige århundrede foretog en engelsk kanonbåd "Challenger" sammen med en amerikansk kanonbåd "Dolphin" en systematisk havbundsundersøgelse af hele Atlanterhavet både hvad



angår udstrækning og havdybder.

Herunder fandt man en uhyre banke eller højderyg i midten af Atlanterhavet. Denne højderyg strækker sig i sydvestlig retning, fra omkring 50 grader nordlig bredde, henimod kysten af Sydamerika, derfra i sydøstlig retning henimod Afrikas kyst, så forandrer den retning omtrent ved Ascension øen og løber lige mod syd til Tristan d'Acunha. Højderyggen hæver sig omtrent 3.000 m op fra oceanets bund, og Azorerne, St. Paul, Ascension og Tristan d'Acunha er højdepunkter, som er oven vande, og er altså de sidste rester af Atlantis.

Resten af Atlanterhavet er ellers nede i en dybde af 7 kilometer, mens afstanden op til havoverfladen fra de højest beliggende punkter i denne højderyg kun er 30-40 meter!

Målingerne viste også at højderyggen er bedækket med vulkanske rester, og det kan let påvises, at hele området omkring Azorerne har været skueplads for en meget voldsom vulkansk aktivitet indenfor en målelig geologisk tidsperiode.

Videnskabsmanden Starkie Gardner har i en artikel i det engelske geologiske fagblad "Science Review" (Juli 1878) påvist at den nordlige del af England og Irland engang har udgjort en del af et stort kontinent, som har strakt sig langt ud i Atlanterhavet (Jævnfør kortene)

Faunaens og floraens fordeling

På fastlande, som er adskilte ved store oceaner f.eks. Afrika og Amerika, finder man en flora og en fauna, som frembyder store ligheder. Det er en stadig gåde for geologer og botanikere hvordan det kan hænge sammen, men forudsætter man, at disse kontinenter engang har været forbundne med et ukendt kontinent, er gåden løst.

Lad os som eksempel tage kamelen. Man har fundet fossile levninger af dette dyr i Indien, Afrika, Sydamerika og Kansas i USA. Nu har naturforskerne den teori, at enhver dyreart eller planteart kun har sin oprindelse et sted på jorden og derfra har udbredt sig til andre dele – vel at mærke over land. Derfor kan man ikke forklare, hvordan det så kan gå til, at kamelens knogler er fundet på hele fire kontinenter uden landforbindelser.

Man har også fundet ud af, at hestens fossile levninger med alle de

mellemliggende former og størrelser, kun er fundet på amerikansk jord, men lige siden stenalderen har den også befundet sig i vild tilstand i Europa og Asien, der jo som bekendt i dag ikke er i direkte landforbindelse med Nordamerika. Men det har den ifølge kort 1 engang været, idet der har været en landbro tværs over Beringshavet mellem Asien og Alaska. Endelig findes der levninger af den europæiske huleløve i Nordamerika.

Går vi nu fra dyreverdenen til planteverdenen viser det sig, at den største del af den geologiske Miocen-alders flora, som man har fundet i Schweiz i fossile jordlag, som er ca. 19 millioner år gamle, findes den dag i dag i Nordamerika og delvis også i Afrika.

Bananen eller Pisangen er dog den største gåde af dem alle. Professor Kuntze – en fremragende tysk botaniker fra forrige århundrede – spørger: *“På hvilken måde er denne plante, som hører hjemme i tropisk Asien og Afrika, og som ikke kan udholde en sørejse gennem det tempererede bælte, bragt over til Amerika? Planten er uden frø, den kan ikke blive forplantet ved stiklinger, den har heller ikke et løg eller en knold, der kan transporteres. Den har rod som et træ og kan kun tåle en meget kort rejse i det samme klima”*.

Svaret på dette spørgsmål flager i vinden, for selv om nogle videnskabsmænd har fremsat yderst sindrige forklaringer, lider de alle af forskellige brist, som gør, at de ikke kan godtages. Den eneste plausible forklaring er at der har eksisteret et landområde mellem disse kontinenter, nemlig kontinentet Atlantis.

Det er en kendt sag, at kornsorten hvede, som vi nu kender den, aldrig har eksisteret i vild tilstand, da man ikke kan finde fossile spor af den. Allerede i stenalderen dyrkedes der fem forskellige sorter hvede i Europa. En af arterne er fundet i de såkaldte pæleboliger i mellemeuropa.

Den er kendt som “Ægyptisk hvede”. Deraf udleder Darwin, at enten har beboerne af disse pæleboliger haft handelsforbindelse syd på eller er udvandret til mellemeuropa fra Ægypten og har taget deres egen hvede med. Han mener også, at alle de andre kornsorter som byg, rug, havre, ris, majs m.m er fremkommet ved at hveden er samavlet med nogle vilde græsarter, men påstår dog ikke, at denne

udvikling har fundet sted i Ægypten alene. Svaret på denne gåde er ligeledes let at finde. Atlantis, som var et højt udviklet landbrugsland med store landbrugsskoler, som foretog forskning i både planter og dyr, er dette eftersøgte "Missing-link". Fra dette kontinent tog udvandrere alting med hjemmefra til det sted de valgte at bosætte sig. Det skal jeg senere komme tilbage til.

Ligheden af sprog og etnologisk type

Det baskiske sprog, som tales i det nordlige Spanien står ene mellem de europæiske sprog og har ingen forbindelse med nogen af dem. Sprogforskeren Farrar, som skrev bogen "Families of Speech", hævder *"at der har aldrig været tvivl om, at dette isolerede sprog (...) i sin bygning ligner de oprindelige sprog på det store modsatte fastland, Amerika, og ikke andre sprog"*.

Folkeslaget Fønikierne, som levede i det vestlige Middelhav, men senere af grækerne fortrængt til det østlige Middelhav i det 12. århundrede før Kristus, havde et skriftsprog, som meget lignede det alfabet, som Mayaerne i Centralamerika brugte. Den store autoritet på dette område, den franske sprogforsker Le Plongeon skriver: "En trediedel af mayasproget er rent græsk. Hvem bragte Homers sprog til Amerika? Eller hvem bragte mayasproget til Grækenland? Græske bogstaver svarer til Føkiernes bogstaver. Hvem lærte Fønikierne at stave?"

Svaret blafrede tilsyneladende også i vinden for ham. Det gør det ikke for mig. Det enkle svar er at emigranter fra Atlantis bragte deres eget sprog og alfabet med sig, da de flygtede fra den synkende skude midt ude i Atlanterhavet.

Det er meget sandsynligt, at den første form for alfabetet var hieroglyfisk. "Gudernes sprog", som ægypterne kaldte det. Det er derfor nu rimeligt at antage, at Ægypten var en koloni af Atlantis, og at de var med til at sprede kendskabet til et alfabet, som kunne danne grundlaget for en skriftlig kommunikation, der kunne bevares til sene tider. På Atlantis udvikledes alle de racer, som i dag bebor Jordan. Herunder bringes en liste over disse racer og deres nulevende efterkommere.

Rmoahalerne var den første store race, som oprindelig udvan-

drede til Atlantis fra det andet sunkne kontinent LEMURIA eller MU, som gik under for ca. 700.000 år siden i Stillehavet. Det var en negroid race, som havde små hjerneskaller, rødt kruset hår og tydelige negroide træk som tykke læber. Mange ældgamle gudebilleder i Centralamerika er prydet med negeransigter, hvilket beviser, at der fandtes negre i både Nord- og Sydamerika længe før de blev bragt over som slaver fra Afrika for et par hundrede år siden. I det hele taget er de store forskelle i hudfarve og teint hos de nordamerikanske indianerstammer den stående gåde for etnologer. Dakotaerne har en næsten hvid hud med brunt hår og blå øjne, og det mest negeragtige udseende har Karos-stammen fra Kansas. Ind imellem disse to yderpunkter findes enhver afskygning af rødbrun, kobberfarvet, olivengrøn, kanelbrun og broncefarvet indenfor indianerstammerne. Alle disse nuanceforskelle kan forklares ved deres afstamning fra de 7 forskellige rodracer, som fandtes på Atlantis.

Tlavatli-racen kom til langt senere i Atlantis' historie. Efter den første landsænkning, som skete for 800.000 år siden, var en mindre del af landet blevet adskilt fra hovedlandet, og på denne ø udviklede der sig en ny race, som vi godt kan kalde "Den brune race" svarende til de folk, som nu bor i Sydøstasien, f.eks. malajer og indere.

Fra øen trængte de ind på fastlandet, gennem landets midte og nordpå imod den kyststrækning, der vender mod Grønlands forpynt. Det var et bjergelskende folk, og deres hovedopholdssteder var det indre af landets bjergdistrikter, omtrent de samme distrikter, der senere efter den fjerde landsænkning skrumpede ind til Poseidonis eller "Det sidste Atlantis". (Kort 2) Deres efterkommere i dag finder vi på den allersydligste spids af Sydamerika kaldet Patagoniere eller Ildlændere.

Toltec-racen var en meget udviklet race. Gennem tusinder af år var de den herskende race, som omgav sig med megen kunst og kultur, og som på grund af deres store intelligens organiserede landet og opfandt skriftsproget, som jeg før har omtalt. Der var så megen livskraft i denne race, at de efter Atlantis undergang levede videre i Sydamerika som Mayaerne, og i Nordamerika blev de oprindelsen til mange indianerstammer. De var kobberrøde i huden og altså årsag til at indianerne blev kaldt for "Rødhuder" af de europæere, som erobrede deres

kontinent langt senere. De var oprindelig ca. toenhalf meter høje, men skrumpede igennem årtusinder ind til den størrelse vi kender i dag.

De stammede fra vestkysten af Atlantis, hvorfra de bredte sig ud over hele landet, og var den herskende race i Atlantis' storhedstid. De forstod at organisere sig både religiøst og politisk, idet de opdelte landet i 12 provinser, som var delvis selvstyrende, men undergivet en central myndighed i hovedstaden "BAR-EL-HORKUM" eller "Byen med de gyldne porte".

Deres efterkommere er altså indianerne i Mexico, Peru og Nordamerika. Ikke alene er de genetisk forbundne, men også åndeligt, idet de den dag i dag tilbyder den samme Gud, som man gjorde på Atlantis, men selvfølgelig under et andet navn.

Den næste race, som kom til var Turanierne. Med dem holdt den gule race sit indtog på Atlantis, og de stammede fra fastlandets østside og sydside. Lige fra de ældste tider var Turanierne kolonister, og store skarer af dem udvandrede til de lande, som lå øst for Atlantis. De grundlagde bl.a. den største koloni i Ægypten, byggede Pyramiderne, som er en nøjagtig kopi af deres hjemlands pyramider med samme grundplan og indretning. Andre udvandrede til det nuværende Mexico, og her byggede de også store Pyramider, som igen har samme grundplan og indretning som Pyramiderne i Ægypten. Endnu en gåde er løst, om man anerkendte Atlantiskontinentets tilstedeværelse.

I øvrigt kan en anden gåde løses lige så let. Atlantiderne var så udviklede, at de kunne bruge tankens kraft til at flytte Pyramidernes kæmpestenblokke på over 50 tons fra brudstedet til den position i pyramiden, hvor de bestemte den skulle ligge. Så glem alle spekulationer om, hvordan de kunne bygge så fantastiske bygningsværker uden al den moderne teknik vi råder over i dag. Selv den dygtigste entreprenør ville ikke kunne klare den opgave i dag, hvis han fik den tilbudt. Efter sigende var de kun fire mand om at bygge Pyramiderne, som i øvrigt er betydeligt ældre end man mener i dag. Jeg vil vove at påstå, at de er over 200.000 år gamle og ikke er byggede som gravmonumenter for diverse faraoner, men som hellige haller for de indviede og som sikre gemmesteder for religiøse remedier. Alle disse

ting blev senere flyttet og pyramiderne blev lavet om til gravkamre.

Om føje år vil nogen finde en hule langt nede i jorden under Sfinx-
en fyldt med gamle bøger og ukendt viden samt uanede kostbarhe-
der gemt af de oprindelige indbyggere reddet fra Atlantis før det gik
under.

Disse Turaniere dannede siden grundstammen i det, som i dag er
den kinesiske race. Kineserne er altså ikke mongoler, selv om de også
har skæve øjne ligesom mongolerne.

Efter dem bredte der sig en ny race på Atlantis, nemlig Semitterne.
De opstod i de områder, som vi i dag kender som Skotland og Irland,
og som på det første Atlantis udgjorde den nordøstlige del af konti-
nentet. De hævdede i årtusinder deres uafhængighed af resten af
kontinentet og var i det hele taget en urolig og utilfreds race, som al-
tid lå i strid med naboerne mod syd. I dag kender vi semitterne som
oprindelsen til både den arabiske og den jødiske race, men den sid-
ste rest af den oprindelige race lever i dag som en lille næsten glemt
ørkenstamme i Algier kendt som Kabylerne. Et meget krigeriske og
et stolt uafhængigt folk med muhamedansk tro. Her har vi måske en
forklaring på Jøders og Araberes konflikter også i dag.

En underrace af semitterne er pudsigt nok den ariske race, som vi
i dag kalder europæerne. Hitler blev af sine såkaldte "raceeksperter"
overbevist om, at det modsatte var tilfældet, og derfor indledte han
sin forfølgelse af jøderne, som han betragtede som undermennesker.

Den sjette rodrace var Arkadierne. De havde deres udspring i den
del af Atlantis, der i dag udgør den østlige del af Nordamerika. Efter
adskillelsen mellem de to landområder for ca. 800.000 år siden ud-
gjorde de befolkningen i de amerikanske østkyststater. De var meget
krigeriske og angreb Atlantis både til lands og til søs. Der blev an-
vendt store flåder af krigsskibe på begge sider, og endelig for ca.
100.000 år siden overvandt Arkadierne den herskende semiterrace
og oversvømmede hele Atlantis, som de dog regerede klogt og godt
i mange hundrede år. De var også et stort handlende og søfarende
folk, som oprettede kolonier i mange lande bl.a. i Grækenland, hvor
de besatte hele den sydlige del kaldet Peloponnes, som så fik navnet
Arkadia. På grund af sin primitive skønhed og lykkelige befolkning

blev den i 1800-tallet opfattet som et lykkeland.

Som før nævnt under sproglige sammenhænge kan det her oplyses, at de sidste rester af den arkadiske race i dag findes i Baskerlandet i Nordspanien. Det er da ikke så underligt at de føler sig anderledes end den almindelige spanier og gerne vil være selvstændige ligesom Kurderne i Tyrkiet.

Den sidste rodrace, som kan henføre sin oprindelse til Atlantis er Mongol-racen, som er den eneste race, der ikke direkte er født på nogen del af det oprindelige Atlantis, men stammer fra sletterne i Tatarien, der ligger i Mongoliet og Østsibirien i Asien. Oprindeligt var disse egne befolket af Turanierracen, som senere blev presset til at bosætte sig langt sydligere i det nuværende Kina. Grunden til at de led nederlag var den, at Mongolerne var og er et krigerfolk, og kineserne i deres oprindelse og i hele deres natur var et agerdyrkende folkeslag, som slet ikke duede til det med krig. Det er en af grundene til at vi ikke behøver at frygte dem hverken nu eller i fremtiden.

Mongolerne foretog mange udvandring over den landbro, som forbandt Asien og Nordamerika tværs over Beringsstrædet, idet leveforholdene i hjemlandet ikke var gode nok til at kunne brødføde mange mennesker. Med andre ord var der tale om overbefolkning. Det mener man også var grunden til vore hjemlige vikingetogter, fordi Danmark var så overgroet af skov, at der ikke var landbrugsjord nok. I Sibirien var det mest på grund af det hårde og kolde klima.

Det vil føre for vidt at gå yderligere i detaljer om, hvorledes disse mange rodracer til sidst spredte sig over hele jorden, delte sig op i nationer med skarpt bevogtede grænser og udviklede nationalitetsfølelsen, som jeg mener i dag er roden til alt ondt.

Det var den tolteciske race, som forstod, at man kun kunne blive en stærk og magtfuld nation ved at forene de mange små indbyrdes stridende racer til at stort udviklende samfund. Det hele blev styret af kejseren, som residerede i hovedstaden, og sørgede for at bruge de skatter, som underkongerne – de såkaldte Suveræner – inddrev, til at styrke landet udadtil og skabe en stærk hær og flåde, der dels kunne forsvare kontinentet effektivt mod indtrængende fjender fra andre kontinenter og dels kun erobre nye lande, hvor de kunne afsætte

deres overproduktion af landbrugsvarer. Atlantis var et decideret landbrugsland, som lå i en subtropisk zone, og som derfor kunne avle og høste tre gange om året. Hele landet var delt op i små jordlodder, som skyldtes et kæmpemæssigt system af gravede kanaler, der gennemfurede landet, så det oppefra må have set ud som et kæmpemæssigt skakbræt.

Ligheden af religiøse trosbekendelser, ritualer og arkitektur

Dernæst skal vi gennemgå de religiøse sammenfald af ritualer, som på trods af årtusinders adskillelse udviklede sig ens både i Europa og Mellem-Amerika.

Det må have forbavset de spanske eventyrere i Mexico og Peru at finde den overordentlige lighed, der var mellem de religiøse trosbekendelser, ritualer og symboler i den nye og den gamle verden. De spanske præster fra de spanske erobringsskibe, betragtede denne lighed som et værk af djævelen. De indfødtes tilbedelse af korset, dets tilstedeværelse i alle templer og dets anvendelse i ceremonierne var hovedgenstand for forbavselse. I Europa såvel som i den nye verden var korset livets symbol. På samme måde var tilbedelsen af solskiven eller cirklen og tilbedelsen af slangen ens i begge verdensdele. Men endnu mere forbavsende var ligheden af det ord, som betegner GUD i de fleste sprog i øst og vest. F.eks. hed GUD på græsk TEO og det samme på mexikansk.

Dåbsritualet blev også benyttet begge steder. Oprindelig stammer dåben fra Babylonien og Ægypten, hvor alle disciple, som skulle indvies i mysterierne først blev døbt i vand. Senere hører vi jo i Bibelen om Johannes Døberen, som døbte Jesus i Jordanfloden. I begge verdensdele gjorde man ved dåben korsets tegn, stænkede vand på hovedet og bad en bøn om renselse for synden.

Også fasten kendte Mexicanerne og Mayaerne til, og vielsesritualet, hvor en præst lagde de to kommende ægtefællers hænder sammen og velsignede dem, var også ens udformede. De havde endog en ceremoni, som lignede nadveren, ved hvilket små tørre kager formet som et ligesidet kors, kaldet TAU, blev spist. Man havde også klosterordener for munke og nonner, hvor brudte løfter straffedes

med døden. Ligesom senere ægypterne, balsamerede de deres døde, tilbad Sol, Måne og alle planeterne og tilbad frem for alt en GUD, som de kaldte "Den allestedsnærværende" og som var usynlig, ulegemelig og fuldkommen. De havde også en "Modergudinde", som de kaldte "Vor Frue", hvis søn "Lysets Herre" blev kaldt "Frelseren".

Ligesom jøderne, der havde en Ark, som var et slags transportabelt tempel, hvori man antog at Guddommen var stadigt nærværende, blev en Ark hos Mexikanerne, Cherokeeindianerne og indianerne i Honduras, holdt i højeste ære, og anset for at være en altfor hellig ting til, at andre end præsterne måtte røre ved den.

Deraf kan man se, at Kristendommen ikke er "opfundet" af Jesus, men at han kun er en initator til noget, som altid har været. Selve ritualerne og læren om, hvad der er god Kristendom er senere – langt senere – udformet af Paulus. Det understøtter min påstand om, at Jesus ikke kom her til Jorden for at starte en ny religion, men kun puste liv i noget, som man havde glemt.

Vidnesbyrd fra gamle forfattere, fra tidligere raceoverleveringer og fra gamle syndflodslegender

Den femte bevisførelse handler om de vidnesbyrd vi har fra de antikke forfattere, fra de ældste racetraditioner og fra gamle syndflodslegender.

Den græske forfatter Aelian fortæller i sin bog "*Varia Historia*" (3. Bog kap. 18) om en sammenkomst mellem kongen af Frygien og Silenus, hvor de taler om tilstedeværelsen af et stort fastland hinsides Atlanterhavet, som skulle være større end Asien, Europa og Libyen tilsammen.

En anden forfatter Proclus fortæller om Øerne i Havet hinsides Herkulesstøtterne (Gibraltar), som skulle hedde Atlantis.

Diodorus Siculus fortæller, at Fønikierne, som var et meget dygtigt søfarende folk, opdagede en stor ø hinsides Herkules støtterne, som skulle ligge adskillige dagssejladser fra Afrikas kyst.

Den mest berømte beskriver af Atlantis er imidlertid Platon, som i sin bog "*Critias*" eller "*Atlantius*" giver en meget detaljeret beskrivelse af Atlantidernes historie, sæder, kunst og skikke. Han siger, at

det var en frygtet krigsmagt, som i fjendtligt raseri spredte sig over hele Europa og Asien. Der findes megen værdifuldt historisk dokumentation i "Atlanticus", men det følgende må tjene som en lille mundsmag deraf.:

"De havde alt, hvad man i andre byer og steder søger efter som nyttigt brug til livet. De var forsynede med mange ting fra fremmede lande på grund af deres udstrakte herredømme over andre lande. Men selve øriget gav dem størstedelen af, hvad de trængte til. Først og fremmest leverede landet dem det, der i fast tilstand udgraves af miner, og det, som kan smeltes til metaller. Først og fremmest Orichalcum, som man nu sjældent taler om, men som dengang var meget berømt, og det blev næst efter guld anset for at være det ædleste af alle metaller. Alt hvad skovene kunne frembringe til bygningsmateriale, var der stor overflod af. Der var tilstrækkelige græsgange for såvel vilde som tamme dyr. Desuden var der rigeligt med elefanter. Thi der var føde for alle de dyr, som næres i floder og søer, på bjerge og på sletter. Der var ligeledes tilstrækkeligt føde for selv de største rovdyr. Desuden frembragte dette fastland alle de vellugtende planter, som jorden nu frembringer, enten det var rødder, græs eller buske eller saftige frugter og blomster, og det frembragte dem alle godt".

Fra andre kilder foreligger der vidnesbyrd om, at Atlantiderne kunne fremstille kunstigt guld og sølv i en så stor udstrækning, at disse metaller var ligeså almindeligt forekommende som jern er det i vore dage. Sagn om disse ufattelige guld og sølvskatte må have været oprindelsen til spaniernes søgen efter landet "Eldorado". Med andre ord: Det fuldendte forbillede for menneskets drøm om Paradiset, som jeg derfor naturligt nok mener lå på Atlantis.

Den guatemalanske hellige bog "POPUL-VUH" taler om et besøg, som tre sønner af kongen af Quickses aflagde i et land mod øst, hvorfra deres forfædre var kommet, og at de derfra medbragte et skrive-system.

Den amerikanske forfatter Major J. Lind taler om, at alle de indianske stammer tidligere kun var et folk og boede på et ø-fastland henimod solopgangen. Derfra sejlede de ud i store skibe, og de gamle Dakotaer sejlede i mange uger mod vest, indtil de endelig nåede tørt land.

Vidnesbyrd fra utallige regressioner tilbage til Atlantis

Den sjette og sidste bevisførelse, som jeg vil fremkomme med, handler om de utallige regressioner, som jeg har foretaget på gamle genfødte Atlantider, som strømmer til Jorden i disse tider, hvor vi endnu ikke har overstået kampen mellem lyset og mørket, men hvor en ny strålende fremtid for menneskeheden står lige foran døren.

En af grundene til, at Atlantis gik under var den forsimpeling og udvanding af de guddommelige love, som man til sidst oplevede på Kontinentet. Egentlig var landet i sin storhedstid et meget åndeligt udviklet område med en præsteskare, som til sidst udgjorde 10% af befolkningen. Denne gruppe styrede landet ikke alene religiøst, men de sad også på al retsvæsen og på al uddannelse og de havde derfor en stor magt. Alligevel degenererede præstestanden på grund af magtbegær og fordi de gik over til at bruge sort magi, som hjælp til at understøtte og bevare deres magtposition. De lod sig også udnytte af styrende kredse, som fik dem til at lave gudebilleder af rige mennesker, som de så lejede præster til at tilbede. De var også med til at opfinde gruelige krigsvåben som f.eks. giftgasraketter og strålekanoner. Værst af alt var deres eksperimenter med genmanipulation, hvor de klonede menneske- og dyregener, så de frembragte nogle rædselsfulde blandingsvæsener, som f.eks. en blanding af en hest med et menneskeoverkrop og menneskeansigt, også kaldet en kentaur. Desuden frembragte de andre fabeldyr, som vi i dag kun kender fra eventyrernes og sagnenes verden. Her kan nævnes havfruer med fiskeunderkrop, en blanding af en falk og et menneske, som senere blev husket i Ægypten som gudesønnen Horus, og den anden gudesøn Anubis, som havde sjakalhoved.

Det er klart at Vorherre måtte sætte en stopper for disse vilde eksperimenter og destruere hele kontinentet ved at lade det nedsynke i havet. Desværre er menneskeheden igen på vej med vilde eksperimenter om genmanipulation, og hvad de kan føre til om nogle år tør end ikke videnskabsmændene selv spå om. Derfor vil de også blive stoppet inden det går galt igen.

For at hjælpe med til menneskehedens frelse har GUD bedt en masse gamle Atlantider sammen med de førnævnte Devaer, som jo

også prøvede på at redde Atlantis, om at lade sig genføde og det har de gjort i stort tal. Desværre et det ikke kun de "gode Atlantider" fra det hvide broderskab, som til det sidste bevarede og holdt fast på den oprindelige lære, som er kommet herved, men også nogle af de sorte magikere, som dengang forårsagede undergangen.

Alle de regressioner, som jeg har været så lykkelig at opleve, bekræftede disse teorier og jeg fik så mange yderligere oplysninger, at jeg på grundlag af bogen om "Atlantis historie" og disse regressioner skrev bogen: "Atlantis – landet med de grønne enge", som stadig kan lånes på biblioteket eller rekvireres fra enhver boghandel.

De fleste af disse reinkarnationer var dog tilhængerne af den hvide loge, og de optræder i stort tal især her i Danmark, hvor de er med til at forberede menneskeheden på de nye tider, som skal komme, men også kæmper mod de sorte magikere, så de ikke får for stor magt.

Jeg skal ikke kunne sige med sikkerhed, hvem der er hvem i den alternative verden, hvor begge grupper mest slår deres folder, men de skal nok afsløre sig selv en skønne dag. Jeg har dog ind imellem haft mine mistanker, men dem skal jeg nok holde for mig selv, for de er ikke uden indflydelse og med deres sorte magi kan de stadig skade mig og andre. De har camoufleret sig godt, for de bruger de samme ord og behandlingsmetoder, som den hvide loges medlemmer, men de gør det ikke med hjertet, men for at vinde anerkendelse, magt og penge. Så måske kan du, kære læser, selv prøve at finde frem til, hvem der er "The good guys" og hvem der er "The bad guys".

I næste kapitel vil jeg fortælle om oplevelser med andre regressioner tilbage til tidligere liv.

Kapitel 5

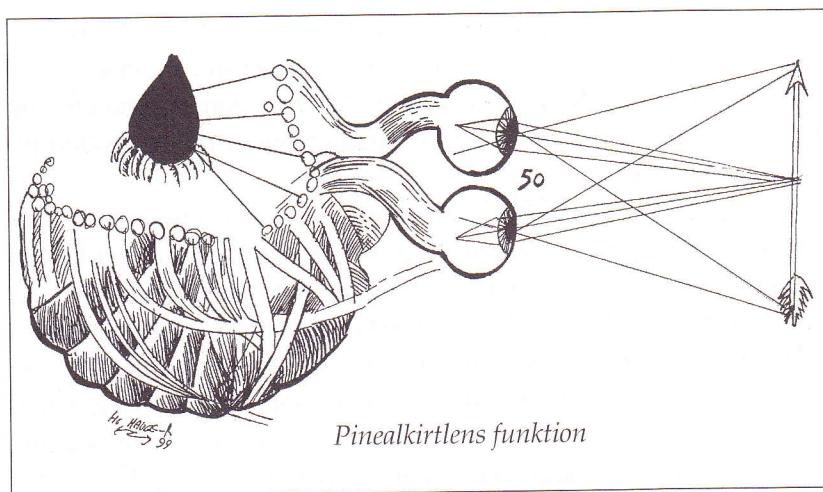
Erfaringer fra flere regressioner om andre tidligere liv her på jorden

Regression i terapeutisk betydning er at møde sig selv i "en indre verden". Det er ikke afgørende, hvad vi med vor dagsbevidsthed tror er årsagen til de begivenheder vi oplever. Vigtigst er erkendelsen af de virkninger, som disse begivenheder har i det liv vi lever her og nu. Det gælder om at få startet en naturlig helbredende proces, som jeg tror ligger latent i alle mennesker. Terapeutens og terapiens opgave er at frigøre og bevidstgøre dette potentiale. Der er en dyb betydning i ordene som Jesus sagde til de syge i stedet for at tale om, hvordan han ville behandle: "Dine synder er dig forladt". Han vidste godt at årsagen til sygdomme ligger dybt inde i det ubevidste sind. Årsagen til psykiatriske sygdomme er forvrængede budskaber fra dit indre om at noget ikke er, som det skal være. Man skal kigge på årsager og ikke på symptomer.

Igennem regressionsterapi kan man få oplysninger om et eller flere af ens tidligere liv her på jorden og her kan man søge efter årsager til nuværende traumer. Denne terapiform er især blevet meget populær i 90-erne, og flere og flere terapeuter har opdaget, at det er et fremragende redskab til at finde frem til skjulte traumer, angstneuroser, uforståelige fobier og sym- og antipatier mod personer i ens familie eller omgangskreds. Det kan også give en forklaringsmodel til seksuelle problemer, parforholdsproblemer, og problemer med at kunne omgås folk på en fornuftig måde. Som før nævnt i kap. 1. kan det måske også give en forklaring på, hvorfor man er blevet homoseksuel eller lesbisk i dette liv, eller hvorfor man er blevet født som fysisk eller psykisk handicappet.

Her er en test, som kan fortælle dig om din opgave på jorden er fuldført: Er du i live er den det ikke!

Mange har prøvet på at give en logisk forklaring på hvordan det kan lade sig gøre at opleve tidligere liv. Den første forudsætning er, at man giver sig selv lov til at tro, at man muligvis har levet før. Derefter må man acceptere, at man et eller andet sted i sin krop eller i sin sjæl har "gemt" erindringer om disse tidligere liv. Din krops celler "husker"! Jeg tror også, at det har med funktionen af Pinealkirtlen at gøre. Videnskaben har i dag ikke nogen rigtig forklaring på, hvad vi skal med den lille kirtel oppe i vor baghjerne, men en af lægevidenskabens fædre – den berømte franske videnskabsmand Decartes obducerede i sekstenhundredetallet adskillige lig, og han beskrev nøjagtigt alt hvad han fandt i sin bog: "*Tractus de Homine*" (1677-): Han siger om Pinealkirtlen (Corpus Pineale = Det kogleformede organ, idet den ligner en lille grankogle – ca. 10 mm høj og ca. 5 mm i diameter): "*Denne kirtel forvandler fysiske sanseindtryk til psykiske bevidsthedsfænomener og visa versa.*" Med andre ord kunne kirtlen, som i den næste tegning har tydelige forbindelser frem til øjnene, forvandle en psykisk oplevelse til en form for fysiske billeder, som hjernen kunne opfatte. Senere har man tænkt sig, at det måske var en rest af det tredje øje – et isseøje, som visse krybdyrarter har endnu.



Jeg har gennem mange års træning funder frem til min helt egen måde at lave regressioner på. Efter en afslapning af kroppen, som helt svarer til den måde afslapningspædagoger anvender, laver jeg et par åndedrætsøvelser, som sporer hjernen over til at svinge i Alfa-rytmer i stedet for de daglige Beta-rytmer. Derved bringes klienten ned i en let trancetilstand, der dog ikke har noget med hypnose at gøre. Det er nærmere en styret, dagsbevidst drømmetilstand, som man dog ganske let kan komme ud af igen ved simpelthen at rejse sig op fra det leje, hvorpå regressionen udføres. Man kan opleve en regression på to niveauer. Enten kan man opleve den som en film, som man ser på afstand, eller man kan gå ind i oplevelsen og blive en del af filmen. Det er dette niveau, som har den største helbredende virkning. I det førstnævnte niveau kan det bagefter ofte føles som om man bare har brugt sin fantasi. Derfor er det vigtigt at "overgive" sig og deltage i handlingen.

Jeg bruger også et par krystaller, som klienten holder i sin hånd under seancen, idet jeg tror, at krystallerne optræder som et par relæer, som letter forbindelsen med selve regressionsoplevelsen. Jeg beder derefter klienten om at visualisere en trappe, som går 12 trin ned. Denne trappe ender foran en dør, som man så lukker op og ude på den anden side af den dør havner man på en stor grøn sommereng. Græsset vokser knæhøjt og det er fyldt med blomster i alle mulige farver. Over landskabet skinner en gylden sol ned fra en skyfri himmel. Det er det vi kalder Astralplanet, og det er det samme sted vi havner, når vi dør. Mange mennesker oplever den samme eng, og den bruger jeg derfor som et godt udgangspunkt for en guidede tilbageførsel til tidligere liv.

Astralplanet er det andet af de syv planer, som findes som koncentriske cirkler rundt om jorden og i øvrigt rundt om enhver beboet planet i Rummet. Fra dette plan fører så en trappe op til porten til det tredje plan: Mentalplanet, Himmeriget eller Ånderiget, hvad man nu vil kalde det. Derfor er Astralplanet så velegnet som mødested med ens skytsånd. Vi har alle en sådan skytsånd, som har fulgt os gennem alle vore liv hernede på jorden. I mine regressioner betjener jeg mig af de bibelske skytsånder, hvis det er en kristen klient, jeg har med at

gøre. Er det en muslim møder vedkommende selvfølgelig en person fra Koranen og hvis det er en hindu eller en buddhist, så opfattes skytsånden som en person vedkommende kender fra sin egen religion. I øvrigt kan man godt have to skytsånder på en gang. De syv ærkeengle: Michael, Gabriel, Rafael, Uriel, Sariel, Remiel, Raquel og Raziel er hver leder af en engleklan, og hver for sig står de for noget forskelligt i den åndelige udvikling af personen. Ydermere kan alle skytsengle optræde både i en maskulin og en feminin udgave. F.eks. har jeg tit truffet enten Gabriel eller Gabriella stående foran den normale skytsånd som en budbringer fra det højeste om en nær forestående udvikling af det enkelte menneske. I øvrigt er det ligegyldigt, hvad man kalder sin skytsånd, blot man opnår kontakt med ham eller hende.

Engle findes på alle udviklingsplaner og udviklingsfaser. Man kan opdele dem i 6 typer.

- 1) På laveste trin finder vi de såkaldte naturengle. Det er nisser og trolde, elverpiger, sylfider, feer og plantealfer. De er ved at opbygge fysisk stof, og mens de gør det, høster de erfaringer. De findes hernede på jorden, men inkarnerer aldrig. Dvs. at vi kun kan "se" dem med det tredie øje.
- 2) Fader/moder-engle, som beskytter børn og alt, hvad der vokser.
- 3) Så er der følelsesengle, som stabiliserer vore følelser, så vi ikke kommer ud i ekstremerne. Under denne gruppe hører også glædesenglene, som vi kan bede om hjælp, når vi er kede af det.
- 4) Tankeenglene får os til at koncentrere os om bestemte tanker under en meditation. De kan også blot så en tanke, som vores venstre hjernehalvdel kan arbejde videre på.
- 5) I denne gruppe møder vi de førømtalte skytsengle. Vi skal her huske at ikke alene det enkelte menneske kan have en skytsengel, men også lande, åndelige grupper og alternative behandlere kan have en særlig skytsengel.
- 6) I sidste og højeste kategori finder vi så Ærkeenglene, som er de eneste med kosmisk bevidsthed. D.v.s. at de står lige under GUD og er en slags generaler i de himmelske hærskarer af hjælpere, som står til disposition for os alle, hvis blot vi vil bruge dem.



Sjælen på Astralplanet

I henhold til mine klienter er ca. 90% af skytsånderne kvinder, mens kun 10% er mænd. Skytsånden tager så en med ud på en guidede tur tilbage til et liv, som hun vælger ud af de mange hundrede liv, vi alle har haft før dette liv. Først besøger vi barndommen, så oplever vi vores eget bryllup i det tidligere liv. Dernæst kigger vi lidt på situationen omkring 40-års alderen og slutter med at opleve vores egen død i det liv. Her skilles sjælen fra den fysiske krop og lægger sig som en tågeagtig gennemsigtig genpart af den fysiske krop henover kroppen. De to kroppe er indbyrdes forbundet med en ganske tynd, hvid navlesnor, kaldet "sølvsnoren" eller "livstråden".

Sjælen farer efter sølvsno-

rens bristning gennem en mørk tunnel direkte op på Astralplanet. Her sætter den sig på en sten lige foran trappens begyndelse for at afvente sin "overhøring" – af præsterne også kaldet "Dommedag".

Der kan ikke ske noget med ens sind under en sådan guidning, idet skytsånden tro mod sit navn beskytter en og ikke lader en opleve noget, som man ikke kan tåle at opleve. Det er imidlertid yderst sjældent at der forekommer noget, som måske kan bibringe personen en dårlig oplevelse.

Kan jeg se, at noget dramatisk er i vente, beder jeg gerne vedkommende om et øjeblik at træde ud af sin egen krop og betragte hændelsen fra sidelinien, nærmest som om man så på en film.

Alt i alt kan denne terapi, som jeg indtil nu har udført på næsten 3000 mennesker, udvirke, at man lærer at forstå sig selv bedre og lærer at acceptere sig selv som det menneske man nu engang er – med andre ord: At affinde sig med sin skæbne. Vi er alle et produkt af de tidligere liv vi har været igennem og alle liv kan kaste, hvad jeg kalder en slagskygge ind over kommende liv. Ikke som en straf for noget man tidligere har gjort, men for at man gennem en selvvalgt skæbne kan lære noget af tidligere fejl og prøve på at rette dem i dette liv, så når man engang stiller træskoene, kan være et lidt bedre menneske end da man blev født. I virkeligheden er det jo fantastisk, at vi gang på gang får den fornyede chance for at forbedre os, og få tingene udlignet, idet tavlen for tidligere livs gerninger hver gang bliver vasket ren. Et gammelt ordsprog siger: *“Det er menneskeligt at fejle, men det er idiotisk at fortsætte med at gøre det.”* Alle liv indeholder lærestykker – ingen af os går fri, for selv om mange tilsyneladende lever et idealliv omgivet af og begavet med al verdens goder, kan ingen påstå sig fri for problemer. Et af problemerne er, at vi tror, at vejen til et godt liv går gennem straf, kontrol, undertrykkelse og den stærkeres ret.

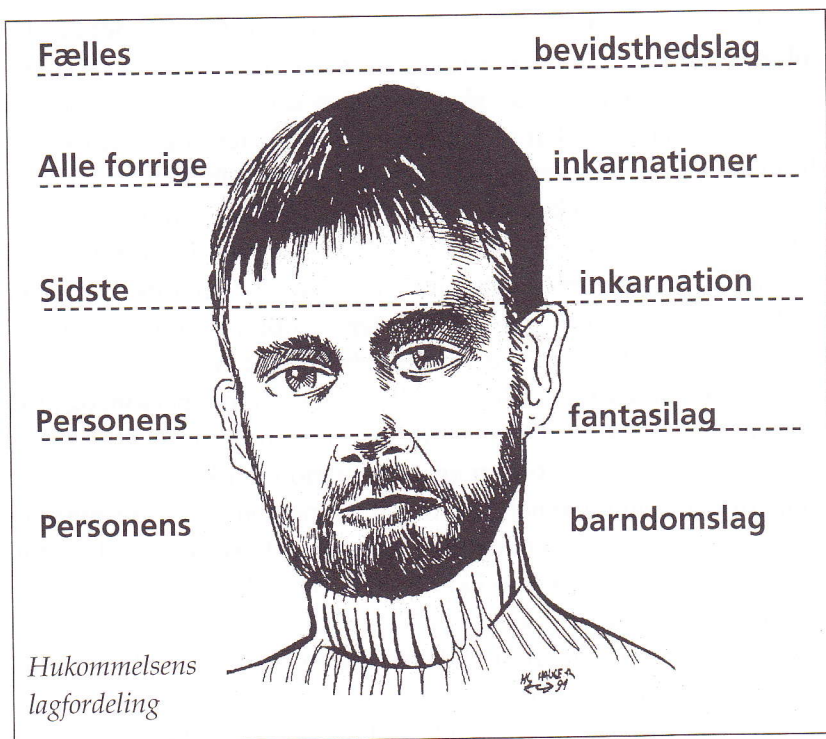
Vi skal gøre os fri af disse mørke tanker, rense vores udødelige sjæl og fremstå som de guddommelige væsener vi engang var og med GUDS hjælp igen skal blive. Vi skaber selv vor egen virkelighed. Der er imidlertid vigtigt, at man har et dybfølt ønske om at få oplysning om, hvilke gode og hvilke dårlige sider man er sammensat af. Da vi alle er på forskellige udviklingstrin åndeligt set, må vi være parate til at se på, hvor vi i tidligere liv har fejlet eller gjort noget forkert, og vi må især være parate til at gøre noget ved disse mørke sider i vort sind, når vi er tilbage i hverdagen igen.

Det er også meget vigtigt, at vi har et ønske om gennem selvindsigt at forstå os selv. Hvorfor vi er blevet den vi er, og om det er muligt for os at bryde den onde cirkel. Hvis ikke er vi dømt til at forsætte i en uendelig spiral af gentagelser på gentagelser – de såkaldte “spejlliv” – indtil vi har lært lektien og er kommet et skridt videre.

Som man ser af dette billede ligger de forskellige bevidsthedslag lagret i vor hjerne. Tættest på dagsbevidstheden ligger erindringerne om vores barndom. Derover ligger fantasilaget, som styres af den venstre hjernehalvdel og som vi absolut ikke kan undvære i vort liv. Det kan bare ikke bruges, når vi taler om regressioner. Så er vi nødt til at hoppe over barrieren til det liv, som lå lige før dette liv. En anden gang kan vi gå tilbage til det næstsidste og så videre indtil vi kommer helt tilbage til menneskets begyndelse: "Det fælles bevidsthedslag".

En regression må ikke bare være et ønske om at komme til at opleve et spændende liv, hvor man måske har været noget ved musikken. Så vil man i de fleste tilfælde blive skuffet. De har så megen humor deroppe, at hvis det er vort eneste ønske, skal de nok sørge for at vise os et ludkedeligt liv f.eks. som fåreholder i de norske fjelde engang i Middelalderen.

En af de tilbagevendende modargumenter mod regression er den, at alle blot bagefter fortæller, at de har været Chr. d. Fjerde eller Napoleon i det sidste liv. Intet kan være mere forkert. Ud af de næsten tre tusind regressioner jeg personligt har stået for, har jeg kun med sikkerhed i en lille håndfuld tilfælde oplevet at vedkommende klient var en berømt person, som vi kan læse om i historiebøgerne. Derfor er det også omsonst at søge frem til fysiske beviser på vedkommende klients dokumenterede tilstedeværelse i det oplevede tidligere liv f.eks. gennem kirkebøger og lignende. Det her handler ikke om slægtsforskning. Langt de fleste har haft et tidligere liv med et kedeligt og slidsomt arbejde uden de virkelige store oplevelser. Nej – der hvor man kan bruge en regression til noget – er ved at se på de indre oplevelser i det liv. Ofte er det et liv sammen med personer man også kender i dag. Mange gange er det ens ægtefælle i dette liv man også var gift med i det sidste liv, og oftest møder man også sine egne søskende fra dette liv eller hvis man har fået børn vil man også undervejs kunne genkende dem. Tit er der byttet om på rollerne. Måske var ens bror i det sidste liv nu pludselig blevet ens mand i dette liv. Ens egen datter kan have været ens mor og så videre og så videre. Blandingsmulighederne er uendelige, for vi følges som oftest ad i det jeg kalder "kosmiske familier". D.v.s. at man følges ad i små flokke



på 10 til 20 måske helt op til tredive personer, som i liv efter liv bytter roller med hinanden. Denne lille gruppe er igen en del af den "storkosmiske" familie, som kan tælle helt op til 1.000 personer, der også går ud og ind af hinandens liv – ikke nødvendigvis som familiedlemmer, men som naboer, venner, kærester og arbejdsgivere. Måske har vi noget vi skal have afklaret sammen i dette liv, og der bliver så sørget for, at vi bliver konfronteret med disse mennesker og får udlignet det fælles karma.

Jeg sammenligner det ofte med en kæmpe stor drueklase, hvor hver enkelt lille druegren med et lille antal druer sidder fast på en stamme, der igen bærer andre små drueklaser – altså andre småkosmiske familier, som vi gennem et helt liv kan have mulighed for at mødes med.

Dette at tilhøre en kosmisk familie viser sig gerne gennem den følelse af genkendelse, som strømmer igennem os, når vi møder en

person, som vi føler vi har kendt før. Ofte ender disse møder i forlovelse og ægteskab og således bidrager vi alle til det uendelige kredsløb. Gennem nye relationer får vi lært nye sider af hinanden og kan stimulere hinanden til at udvikle os i en heldig retning. Alle de små drueklasegrene danner, for nu at blive i symbolbilledet, igen den store klase, som vi så kan kalde den "storkosmiske" familie.

Heraf kan man se, at intet er tilfældigt hverken i naturen eller i menneskelivet. Der er en skjult mening med alt. Som oftest opdager vi slet ikke meningen med vore møder og oplevelser, fordi de deroppe gør sig de hæderligste anstrengelser for at få os til at tro, at vi bare ganske tilfældigt mødte den eller den bestemte person, og at vi ganske tilfældigt kom ud for en ulykke eller en sygdom. Ingen af os bryder sig vel om, at vi blot er en slags marionetdukker, der styres af snore oppefra. Vi vil jo helst bevare illusionen om, at vi er selvstændige mennesker, som gennem den frie vilje selv styrer vort liv. Men alt skal opfattes som lærestykker, som er nøje planlagt og i de fleste tilfælde allerede er aftalt med vores skytsånd før vi kom herved.

Mange kvinder går rundt og bærer på en stor sjælelig byrde, idet de har fået fjernet et foster ved en provokeret abort. Ud fra mine erfaringer kan jeg fastslå, at man ikke, selv ved en provokeret abort, har slået et lille barn i hjel, for ingen kan vide med sikkerhed om det lille foster var besjælet, da aborten skete, og indtil besjælingen er sket er et foster kun en samling celler, der senere skal udvikle sig til at rigtigt menneske med egen privat sjæl. Skulle fostret alligevel være besjælet ved aborten, så skilles sjælen blot igen fra fostret og tager op til Astralplanet og venter på den næste lejlighed til at blive født af den specielle kvinde, som det har udset til at være dets mor. Jeg har mange gange blandt de åndelige vejledere truffet børnesjæle, som enten ventede på at blive født igen som kvindens barn eller hvis tidspunktet for en graviditet var forpasset, så at komme ned som kvindens første barnebarn. Endelig er det også muligt, at sjælen simpelt hen har fortrudt sin beslutning om at komme ned, og hellere vil afvente en mere gunstig lejlighed for at kunne sikre sig et godt liv. Det kan f.eks. være årsagen til den uforklarlige vuggedød.

Ud af dette kan man forstå, hvor omfattende deres tilsyn med os

deroppe er og hvor megen hjælp vi får til at træffe de rigtige beslutninger, også beslutningen om at få en abort. Men en ting kæmper alle skytsånder forgæves imod: Den frie vilje. Jorden er den eneste planet i Universet, hvor den frie vilje har fået lov til at råde ubegrænset. GUD har afprøvet et eksperiment, men denne frie vilje har faktisk ikke givet os andet end problemer.

Selv om de prøver og prøver at hjælpe os deroppe, så kan vi med en enkelt forkert beslutning foretaget med den frie vilje ødelægge det hele for os selv, og englene må så prøve at samle stumperne op og begynde forfra. Det er derfor vi er nødt til at have så mange liv hernede, fordi vi hele tiden går to skridt frem og et tilbage i udvikling og derfor fødes vi med et utal af planer for vort liv. Jeg siger ofte som en illustration til dette faktum, at vi fødes med 10.000 planer eller skæbnemuligheder. På indisk kaldes det *Dharma* i stedet for *Karma*. Nogle af os bruger kun ganske få af disse muligheder, og andre kan næsten bruge dem alle sammen.

Man prøver også at placere os i forskellige miljøer i de forskellige liv. Alle skal have prøvet at være helt oppe på samfundets top i et liv, og alle skal have prøvet at være helt nede på bunden. Jeg har selv prøvet sådanne to liv lige efter hinanden. I det ene liv var jeg en playboy-type af en fransk adelsmand i det sekstende århundrede, og i det næste var jeg tigger i Paris og levede et hundeliv. Sommertider dukker de os også lidt, hvis vi i et liv, hvor vi var noget, misbrugte vor magt. Så skal de nok sørge for, at man i det næste liv får nogle forældre, en kone eller en arbejdsgiver, som holder en godt og grundigt nede. Ud af dette kan man så drage den morale, at man aldrig må misbruge sin magt til at skade andre, for alt det vi sender ud vender frygteligt tilbage til os selv – om ikke i det ene liv så i det næste.

Vores sjæl husker alt hvad vi har oplevet i alle tidligere liv. Nogle liv har været mere spændende end andre, men hver gang har vi prøvet at forbedre os bare en lille smule. Vi fødes derfor på det udviklingstrin, som vi døde på i sidste liv. Derefter kan man så i de enkelte liv vælge om man vil udvikle sig yderligere ved at tage det næste trin op ad trappen til fuldkommenhed, eller man blot vil stagne. Men man kan aldrig gå tilbage i udvikling. Det er Budhisternes

opfattelse, at man kan reinkarnere som f.eks. en slange i det næste liv, hvis man har været meget ond i et liv.

Det er ikke rigtig ifølge de oplysninger jeg er i besiddelse af. Et menneske er et menneske og genfødes som menneske, og et dyr er et dyr og genfødes som dyr. Der er den store forskel på os og dyrere, at vi har en individuel sjæl med udviklingsmuligheder, mens dyrene har en slags kollektiv sjæl. Når de dør hænger de ligesom deres sjæl fra sig på en knagerække inden de går ind i deres specielle dyrehimmel, og det næste dyr af den bestemte race tager sjælen fra knagerækken og har den med hened. Derfor kan en dyresjæl kun udvikle sine instinkter, men ikke fuldkommengøres.

Nu er der nok mange dyrevenner, der vil protestere, men det er altså min opfattelse og indtil nogen kan komme og overbevise mig om, at denne opfattelse ikke er rigtig, holder jeg fast på mit.

Dermed er der ikke sagt, at jeg ikke kan forandre mening. Jeg har det ligesom salig Jens Otto Krag, som lancerede udtrykket: "Jeg har en mening indtil jeg får en ny og bedre mening". Jeg er jo også i en læresituation og kan blive ved med at lære nyt. Hos nogle kan "det onde" være det mest fremtrædende i et liv, hos andre er "det gode" og det menneskekærlige synligst.

I øvrigt har jeg i de senere år gennem mine regressioner mærket en hel del til de ulykker Hitler forårsagede i hele verden gennem sine tolv regeringsår. Jeg tænker her på de mange reinkarnerede koncentrationslejrøfre, som jeg har mødt. De er som regel kommet hurtigt hened igen, skønt man ellers skulle tro, at de deroppe havde brug for al den hvile, de kunne få. Men de har alle som én ønsket at komme ned igen, og prøve at få helet de usynlige sår på sjælen, som denne grufulde oplevelse i sidste liv påførte dem. De fortæller meget detaljeret om deres ofte korte liv, hvor de som jøder, zigeunere eller politiske modstandere af Nazismen brutalt blev indespærret og faktisk sultet ihjel. En fortalte mig om, hvordan det var at blive banket ihjel af store køller fordi hun havde stjålet et lille stykke brød. En anden fik kolera og døde i sin snævre køje, som hun skulle dele med tre andre børn. En tredje kunne endnu huske lugten af død og brændt menneskekød. Den sad stadig i dette liv i hendes næsebor, og hun

drev omverdenen til vanvid ved sine evindelige klager over en stærk ubehagelig lugt i sine omgivelser. Den værste historie var dog den, som en kvinde fortalte mig om sin grufulde død i 2. Verdenskrig. Hun var blevet nedkastet over Frankrig som radiooperatør for en gruppe sabotører. Da hun blev fanget, torterede de hende ved bl.a. at sprøjte ren benzin ind i hendes blodårer, før hun ved fuld bevidsthed blev kørt direkte ind i en krematorieov. Uhyggeligste var dog, at hun genkendte den SS-læge, som foretog indsprøjtningen, som sin eksmand fra dette liv. Det gav hende forklaringen på den angst, som hun altid havde haft for ham. At offer og bøddel ofte mødes i det næste liv for netop at udligne deres karma og forsones, har jeg ofte lagt mærke til.

Det samme sker, hvis man i tidligere liv er blevet slået ihjel af sin mand. Man mødes så igen i dette liv for at han kan få tilgivelse for sin handling. Ofte lykkes det ikke, og så må de på den igen i næste liv. Vi kan ikke afslutte et karmatisk forhold før begge parter har tilgivet hinanden. Derfor opfordrer jeg altid fraskilte til at tilgive deres tidligere ægtemage i dette liv, for ellers kan de være bombesikre på at skulle mødes igen i næste liv. Det har givet mange bitre fraskilte noget at tænke over, og har så måske medvirket til, at de har standset bitterheden og sendt tilgivelse afsted, så de ikke skulle risikere at skulle gentage prøvelserne i det næste liv. I den forbindelse er det ligegyldigt hvem der tilgiver, for det virker begge veje.

Angsttraumer i dette liv kan ofte helbredes ved at se på årsager i tidligere liv. I "Ur-evangeliet" står: *"Hvad du sår i det ene liv, skal du høste i det næste liv."* Det er igen loven om årsag og virkning, som træder i kraft.

Jeg havde engang en klient, som havde højdeskræk. Det viste sig, at hun i sit sidste liv var faldet ud over en høj klippeskrænt nede i Schweiz, da hun som malkepige skulle malke en ko på marken. Den havde sparket bagud, og ramte uheldigvis hende, så hun styrtede ud over kanten og døde ved nedstyrtningen.

En anden kvinde var blevet kastet i fængsel uretfærdigt i Middelalderen under inkquisitionen og døde efter 21 års ophold i dette fængsel, hvor hun aldrig fik lov til at se dagens lys. Man havde simpelthen glemt hende og årsagen til hendes fængsling. Er der noget at sige til,

at hun kunne blive ganske ude af sig selv, når hun f.eks. blev lukket inde i en elevator?

Denne klaustrofobifølelse lider i øvrigt mange af, hvilket er den egentlige årsag til, at jeg ikke som så mange andre regressionsterapeuter lader folk gå ned i fortiden via en elevator. Jeg lader dem altid gå ned af en ganske almindelig kældertrappe med 12 trin, og lader dem gå gennem en dør og ud på Astralplanet. Nu kan et logisk tænkende menneske selvfølgelig straks sige "Jamen, vi er over 6 milliarder mennesker hernede på Jorden. Der er da ikke lige så mange personer nævnt ved navn i alle de store religioners hellige bøger."

Nej – det er selvfølgelig rigtigt, men for det første kan en skytsengel godt have mange tusinde mennesker under sine vinger, og for det andet tror jeg, at de deroppe for længst har fundet ud af at kloner skytsånderne, så alle har de samme egenskaber og den samme styrke. Jeg tror f.eks. på, at der må findes mest 100.000 kloninger af Jomfru Maria, som jeg møder så tit. Alle Devaer og andre lysbærere fra Sirius har Jomfru Maria som deres skytsengel.

Jeg har lagt mærke til, at de forskellige skytsånder har en vis påvirkning af dem, som de beskytter: De står alle for noget forskelligt afhængig af hvilken ærkeengleklan, de tilhører. Jeg ved f.eks. at Rebecca (ved brønden) som hentede vand op til alle Isaks kameler (læs i 1. Mosebog 24. kapitel vers 12 til 21) er skytsånd for alle rigtige dyrevenner. Det må have været en meget stor kærlighed til dyr, som fik hende til at hente vand op til alle hans kameler, især når men ved at en kamel kan rumme 70 l vand i sin pukkel. Men hun symboliserer også gennem sin barmhjertighedsgerning "Livgiveren". Dvs. den, der gennem sin adfærd "giver liv" til mennesker, som næsten er ved at opgive livet, og derved får nyt livsmod, så de kan fortsætte kampen.

Lea, som senere hen blev gift med Isaks søn Jacob, er skytsånd for alle forsmåede hustruer, som må overlade ægtemanden til en anden yngre model (søsteren Rachel), og endelig er Maria Magdalene beskytter for alle, som har eller har haft seksuelle problemer i dette eller tidligere liv. Hun var jo den prostituerede kvinde, som kom til Jesus og senere fulgte ham, så hun ved jo noget om, hvordan sex kan misbruges. Jeg træffer hende derfor også hver gang jeg under en regres-

sion opdager, at min klient er blevet seksuelt misbrugt som barn.

Hun beder mig for øvrigt om, hver gang jeg møder hende, at jeg for Guds skyld vil holde op med at kalde hende Maria Magdalene. "Jeg hedder Maria fra Magdala (en lille by oppe i Judæas bjerge) Dette ord Magdalene fandt en bibelafskriver engang fandt på at kalde mig, og det har siden hængt ved" plejer hun at sige med humor i stemmen. Der er i øvrigt megen humor oppe i ånderiget. De kan godt komme med drillende bemærkninger og vise himmelvendte øjne, når man stiller dumme spørgsmål.

Her til slut i kapitlet vil jeg gerne efter indhentet tilladelse fra alle de nævnte klienter, fortælle om nogle af de fantastiske regressionsoplevelser, som jeg har delt med en masse mennesker i dette land og enkelte fra udlandet.

I det foregående kapitel omtalte jeg de mange regressioner af personer fra det gamle Atlantis, som dannede baggrunden for min bog "*Atlantis – landet med de grønne enge*". Men også fra andre store civilisationer, som i dag er forsvundet, har jeg haft regressioner. Den smukkeste af dem handler om en inkaprinse, som giftede sig med landets konge. Landets hærfører lagde an på hende, men hun afviste ham barsk, hvorpå han hævnede sig ved at angive hende til kongen og påstå, at hun havde været ham utro. Desværre troede kongen mere på hærføreren end på sin kone, så hun blev dømt til døden, og måtte sammen med nogle præster vandre op på toppen af en høj pyramide, hvor hun fik skåret hjertet ud med en stenkniv og hendes krop blev styrtet ned af pyramidens side. Først for sent gik det op for kongen, at hun havde været uskyldig, og han begik derfor selvmord, for at kunne mødes med hende i ånderiget og bede om tilgivelse. Siden levede de mange lykkelige liv sammen, og er også sammen i dette liv.

I det gamle Ægypten for ca. 3000 år siden levede en smuk ung prinse, som havde viet sig til at blive præst. I sin regression fortalte hun meget detaljeret om livet på den tid og især om præsteuddannelsen. Som den sidste og afgørende prøve, ud af i alt syv prøvelser, skulle hun tilbringe en nat helt alene nede under den store Kheops Pyramide. For at komme helt derind måtte hun famle sig frem ad

snævre og krogede gange, hvor hun måtte kravle på hænder og fødder. Inde midt i Pyramiden fandtes der et rum kun oplyst af en lille tælleprås. En ypperstepræst instruerede hende om at lægge sig i en stenkiste efter at hun var blevet snøret ind i lærredsstrimler som om hun var blevet balsameret. Så tog han den enlige tælleprås med sig og hun måtte nu tilbringe 24 timer fuldstændigt urørligt i bulder-ravende mørke, mens hun havde den ene store åndelige oplevelse efter den anden og havde lange samtaler med guden Ra. Det var den ultimative prøve på, om hun besad de rette egenskaber som præstinde, og om hun havde opnået den personlige kontakt med den gud hun skulle tjene.

Mens min klient virkede som præst fik landet besøg af en prins fra et land syd for Ægypten. De to fattede kærlighed til hinanden, men da hun jo var præst, kunne hun ikke vies til nogen jordisk mand, for hun tilhørte ifølge traditionen Ra og ingen anden. Kærligheden var dog så stor, at hun midt om natten sneg sig ned til Nilen og svømmede ud til en båd, hvor den unge prins var på vej hjem til sit land. Det lykkedes dem at undslippe forfølgerne og de nåede helskindet hjem, hvor hun blev gift med sin prins og senere blev dronning, da prinsens far kongen døde. Hun fik to piger i sit ægteskab, men hun blev også forrådt af en mand, som hun afviste og blev dømt til at indebrændes i sit hus. Da hun stod der midt i flammehavet knugede hun sine to små piger ind til sig og ville ikke give slip på dem, skønt de gjorde alt for at slide sig løs. Disse to piger har hun også været mor til i dette liv, men efter en skilsmisse mistede hun kontakten til dem af uforståelige grunde, selv om hun havde kæmpet for at beholde forældreretten alene over dem. Nu kunne hun bagefter bedre forstå, at pigerne havde slidt sig løs fra hende fordi hun forhindrede dem i at overleve ildebranden for 3.000 år siden. Der ser vi igen et eksempel på årsag og virkningsloven – den vi også kalder Karmaloven.

Længere op mod vor tid har jeg haft flere inkarnationer af personer, som døde under den franske revolution. Den mest uhyggelige var nok den historie, som kom frem hos en midaldrende kvinde. Hun oplevede at være en smuk og rig adelsdame i Frankrig i midten af det syttende århundrede.

Hun havde fire børn sammen med sin daværende mand, som hun i øvrigt også havde været gift med i dette liv. Da revolutionen kom til deres slot i Loiredalen i Frankrig, lykkedes det manden at undslippe og siden flygte til England. Men hun og børnene blev brutalt smidt i fængsel og blev efter en kort summarisk rettergang dømt til at skulle lide døden under guillotinens skarpe kniv. Hun oplevede da, at se sine fire mindreårige børn blive halshugget en for en og til sidst kom turen til hende selv. Som et ekstra ondskabsfuldt raffinement blev hun lagt på blokken med ansigtet opad, så hun kunne se kniven suse ned mod sig. Bagefter så hun, hvordan de hovedløse kroppe respektløst blev smidt op i bunden af en vogn og kørt udenfor byen, hvor de blev smidt på en bondes mødding.

Amerikas vilde vesten i det forrige århundrede har også været skuepladsen for adskillige regressioner. Det har været utroligt spændende af høre detaljerede beretninger om det barske liv som nybygger i kamp mod indianere og lovløse, og flere af mine klienter har prøvet at blive skudt i hjertet af en pil eller blive skudt under et røveri. En enkelt var medlem af det amerikanske kavaleri og fortalte en bloddryppende og spændende historie om sit liv som soldat i evig kamp med indianere. Så har jeg prøvet at være tilbage i det gamle Kina mellem højtstående mandariner og kimonoklædte kvinder, som såmænd også havde deres skjulte elskovseventyr selvom det var strengt forbudt. Når utroskab blev opdaget blev imidlertid kun kvinden straffet, for de var jo deres mands ejendom og var derfor en grov krænkelse af den private ejendomsret, hvis man så meget som smilede til en anden mand. Den kvinde, som jeg havde i regression, prøvede at sprænge de svævre rammer for, hvad der var skik og brug dengang, og fandt sig en ung elsker. Da det blev opdaget blev hun halshugget af en stor bøddel med et tohåndssværd.

Jeg har også haft en mand i regression, som fandt ud af, at han havde været indfødt australneger – de såkaldte Aborigines – engang i sidste århundrede. Han døde som 30-årig, da en kokosnød faldt ned i hovedet på ham fra en anseelig højde. I dette liv var han elektroinstallatør og arbejdede med stærkstrøm, og da han var omkring de tredive år kom han til at støde hovedet mod en stærkstrømsledning,

så han blev slået bevidstløs. Heldigvis blev han hængende i sin sikkerhedssele. Han blev hjulpet ned og kom på hospitalet, men overlevede altså. Det eneste minde om begivenheden var at hårrødderne lige midt oven i hovedet blev påvirket, så han resten af livet måtte gå rundt med en stor hvid hårlok her. Det var da et pudsigt sammentræf – ikke?

Jeg har også prøvet at være på besøg i et beduintelt i den arabiske ørken engang midt i forrige århundrede. Min klient var en drabelig kriger, som red rundt på en hest og kæmpede mod et utal af fjender med sit sværd. I dette liv var han en lille kontormand, som ikke kunne gøre en flue fortræd. Han var et bevis på, hvor meget det kan svinge fra liv til liv, og da han sikkert har været en meget voldelig person i det sidste liv, har han nu fået et liv, hvor han ikke har haft noget at skulle have sagt.

Til slut vil jeg gerne fortælle om et af de mange liv, hvor jeg har ført personer tilbage til det gamle Palæstina på Jesu tid. Min klient var vokset op i Jerusalem og var blevet en af Jesu tilhængere. Hun var med til den sidste nadver, og oplevede at stå i døren til det rum, hvor Jesus sad sammen med sine disciple og nød sit sidste måltid. Hun så da, hvorledes Maria fra Magdala bøjede sig ned og salvede Jesu fødder og hun følte jalousien stikke i sig, for hun var også dybt forelsket i Jesus. Men han så kun til Maria og hun kunne se, at han elskede hende. Dagen efter fulgte hun ham til templet og overværede hans piskning og andre ydmygelser, og så ham til sidst slæbe sig gennem Jerusalems gader ud til Golgatha for at blive korsfæstet. Det var en betagende oplevelse at få en øjenvidneberetning om en af de største begivenheder i verdenshistorien.

Det mest fantastiske var dog, at jeg nogen tid senere havde en mand i regression, som viste sig at være apostlen Simon, og da han også sad med ved bordet til den sidste nadver, bad jeg ham om at kigge hen mod døren og fortælle mig hvem han så der. Og ganske rigtigt identificerede han straks den kvinde, som også havde været med ved den lejlighed. Sådan kan man bruge den ene oplevelse til at verificere den anden, og det har jeg tit brugt, når der var lejlighed til det.

Nu har jeg også den fordel frem for så mange andre terapeuter, at

jeg kan følge med i deres oplevelser via min clairvoyante evne. Det har betydet, at jeg både kan se og høre, hvad de oplever og følge omhyggeligt med i hele historien. På forhånd advarer jeg dem derfor om, at jeg korrigerer dem, hvis jeg ikke ser eller hører det samme som dem. Det har kun meget sjældent været nødvendigt at rette på mine klienter.

Nogen vil måske nok indvende, at mange af disse regressionsoplevelser kun er Krypto-amnese = skjult hukommelse. Det betyder på godt dansk, at alle disse fantastiske historier er opdigtede ud fra noget de engang har læst i en bog eller set på en film. Jeg skal ikke afvise, at det kan være tilfældet ganske få gange. Men ingen af mine klienter har været højtuddannede mennesker med en omfattende og detaljeret viden om gamle dage, og jeg har efterhånden lært selv at lave små test af sandfærdigheden i deres beretninger. Fremfor at konstruere alle mulige indviklede bortforklaringer har jeg valgt at tro på at disse mennesker virkeligt har oplevet det de fortæller. Havde jeg troet at det alt sammen var fri fantasi, ville jeg nok ikke have orket af høre på så mange meget forskellige historier. Men min fascination af denne teknik til at løse op for fortidens gåder har givet mig en god oplevelse af historiens vingesus, og så længe folk af sig selv beslutter sig til at ville vide noget mere om deres tidligere liv, så forsætter jeg med at hjælpe dem til det.

Kapitel 6

Efterskrift

Hvad du kan gøre for at fremme udviklingen og dermed være med til at ændre verden!

I denne bog, som nu er ved at være slut, har jeg prøvet på at give en indsigt i den viden, som jeg har fået gennem mange års forskning på det åndelige område.

Det har ikke altid været lige let at være anderledes, og have en alternativ mening om tilværelsen her på jorden, og kampen for at få lov til at give mit besyv med er langt fra slut. En profet er aldrig anerkendt i sit hjemland, som Jesus siger. Jeg har nu aldrig følt mig som en missionær, der absolut har skullet påtvinge andre mennesker min mening. Jeg tror, at enhver skal have lov til at blive salig i sin tro, og så håber jeg, at jeg også kan få lov til at forblive salig i min tro.

Alligevel håber jeg, at jeg ved min beskedne indsats har været med til at flytte nogle grænsepæle hos nogle mennesker, og derved i det små have fremmet udviklingen i nogle sind. Det tager lang tid at ændre holdning hos et menneske. Jo ældre de bliver, jo sværere er det. Mine største modstandere har jeg derfor mødt hos min egen generation – altså dem over 50 år.

Der, hvor jeg har haft størst succes med at fremme holdningsændringer, har været hos de unge og ubelastede. Alle unge i dag har et meget åbent sind. Endnu mere åben end jeg var i min ungdom. De accepterer andre meninger end dem, de har hørt i skolen og i familien. De er parate til at tro, at der er en usynlig virkelighed, som vi ikke kan komme uden om at forholde os til. Det gælder så om også at udvikle deres skelneevne, så de ikke hopper på et hvilket som helst "blålys", som emsige semireligiøse ledere prøver at pådutte dem.

Vi kender det f.eks. fra Moon-bevægelsen, som lokker unge lidt

naive og tryghedssøgende unge mennesker, som er ude på egen boldbane i det fremmede – her især i USA – med venlige ord og en følelse af at høre til et sted, og derefter præparerer dem, så de til sidst ikke kan kende forskel på sort og hvidt.

Derfor er det meget vigtigt, at forældre har en holdning til livets store spørgsmål, og ikke blot overlader det til børnene at finde svaret på de store spørgsmål: Hvem er jeg, hvor kommer jeg fra og hvor skal jeg gå hen?

Ved at begynde med vore egne børn og uden at indoktrinere dem giver dem en åben holdning til livet, har vi gjort både dem og verden som helhed en stor tjeneste, for det er folk, som aldrig har skullet forholde sig til en mening – hvad enten den er åndelig eller politisk – som er lette at lokke ud i uføret.

Jeg vil ti gange hellere diskutere med et menneske, som har en mening om noget – hvor forkert jeg end må synes den er – end bare høre på et kværlant, som fremfører en påstand vedkommende har hørt eller læst et eller andet sted uden egentlig at have sin egen mening om sagen.

Udviklingen i verden i dag går så hurtigt, at næsten ingen kan følge med, og man skal være meget vågen med fingeren på pulsen for ikke at sakke agterud. Selv os, der til daglig beskæftiger os med åndelige problemer, har svært ved det, fordi der kræves af os, at vi skal være parate til lynhurtigt at kunne vurdere nye meninger og holdninger, og træffe en bestemmelse om vi kan følge den mening eller ej. Det er meget svært at udvikle sin skelneevne til perfektionisme, men det er, hvad der kræves af os. Ellers bliver vi sat af og bliver overvældet af alle de ting, vi skal tage stilling til. Hvordan kan det så ikke føles for dem, som slet ikke er fremme på det stadie, hvor de kan begynde at lære nyt og udskifte gamle holdninger med nye.

Vil vi være med til at fremskynde den gode udvikling, som jeg har gjort rede for i kapitel 2, må vi se at vågne op og forholde os til de nye kendsgerninger i udviklingen. Så må vi tage selvstændigt stilling til, hvor vi hver især kan gøre den største gavn i udviklingsforløbet.

Skal fremtiden skal sikres, så vi får en bedre verden at leve i, er det vigtigt at forstå, at ingen kan undværes. Det kan ikke nytte, at man

siger : "Hvad kan lille jeg, der kun har gået syv år i en landsbyskole og ikke engang har klaret den udvidede ledvogtereksamen, gøre?"

Jo – vi kan hver især gøre op med os selv om vi vil være med. Træffer vi den beslutning, kan vi alle medvirke til den gode udvikling uanset uddannelse.

Alle de humanitære organisationer har stort behov for selv den mindste hjælp. Jeg tænker her især på *Folkekirkens Nødhjælp*, *Flygtningehjælpen*, *Dansk Røde Kors* og *Blå Kors* osv., som ville være glade for blot et par timers hjælp om ugen. Der findes også selvhjælpsgrupper og varmestuer for hjemløse, narkomaner og alkoholikere, som gerne vil have din hjælp og der findes krisecentre for voldsramte kvinder – OG mænd!

Du kan også gå ind i en uddannelse til holistisk behandler, og hjælpe dem, der har behov. Næsten en trediedel af alle danskere har op-søgt en alternativ behandler, når det etablerede sundhedssystem ikke har kunnet hjælpe dem, og endnu flere vil i fremtiden vælge en alternativ behandler i første omgang, så der er stor brug for assistance på dette felt.

Hvert eneste menneske kan lave et stykke kærligt lysarbejde både i hjemmet og på arbejdspladsen. Det kan gøres ved at tænke kærligt og positivt på deres medmennesker, f.eks. ved at sende lys og velsignelse til alle dem de er i berøring med – venner som uvenner!

Derved forandres deres væsen og sindelag. Kærlighed er jo et universelt bindemiddel, og det kan derfor bruges til at forandre alt det negative til noget positivt. Det er et indre lysarbejde, som man kan udføre i dagligdagen, og som kan være med til at forandre verden.

I det hele taget kan man sige, at der er brug for alle dem, der vil hjælpe. Vi er på vej ind i et "Vi-samfund" i stedet for et "jeg-samfund", og vi skal lære at praktisere Jesu ord om at elske vor næste og hjælpe, hvor vi kan. Det har vi haft ca. 2.000 år til at lære at praktisere. Jeg spørger bare: Hvor gode er vi blevet til det? Gå ind i dig selv og find ud af, hvad du vil med dit liv og hvor du kan hjælpe, og du skal se, at praktiseringen af det vigtigste bud i Bibelen: "*Elsk din næste som dig selv*" vil blive den største udfordring til dig og til resten af menneskeheden i det ny årtusind. Må held og lykke følge dig i fremtiden.

Jeg vil gerne slutte med at citere et lille GRUK af digteren Piet Hein:

*Tanker skal tænkes af den som tør
og undren skal ingen spare på,
for det er en tåbe, som ikke spør
om mer'end ti vise kan svare på.*

SLUT.

Litteraturhenvisninger

- Agerskov, Michael: "*Vandrer mod lyset*", Vandrer mod lysets forlag, 9.opl. Kbh. 1987.
- Amundsen, Rune: "*Livets magiske væv*", En Kilde Forlag, Boks 379, Florø, Norge 1993.
- Berger, Klaus E. "*Sandheden*", Forlaget IKAN 1988.
- Berger, Klaus E.: "*Urevangeliet*", Forlaget IKAN 1990.
- Bibelen, Det Kongelige Vaisenhusets Forlag, Kbh. 1855.
- Essene, Virginia & Sheldon Nidle: "*You Are Becoming A Galactic Human*" SEE. Publishing Compagny, Santa Clara, California, USA.
- Hein, Piet: "*Kumbels lyre*" 166 GRUK, 1950.
- Hjemmets Leksikon, Egmont H. Petersen, Gutenberghus Kbh. 1953.
- Houge, John: "*Nostradamus and the Millennium*" *Predictions of the Future*. Doubleday and Compagny-INC. New York 1987.
- Jensen, Harald G. : "*Atlantis – landet med de grønne enge*", Forlaget "ANGEL", Svendborg 1997.
- Jensen, Harald G. "*Hjælp – det spøger!!!*", Forlaget ANGEL, Silkeborg 1998.
- Kübler-Ross, Elisabeth : "*Døden og den døende*", Gyldendal 1973.
- Lademanns Leksikon, Lademann 1974.
- Lademanns Lægeleksikon, Lademann 1988.
- Leadbetter, C.W: "*Astralplanet*", TS-forlaget 1982.
- Loretsen, Asger: "*Reinkarnation i forskning og terapi*", Borgen 1982.
- Moody, Raimond.: "*Livet efter livet*", København 1980.
- Montana, Richy: "*De udvalgte*", Forlaget FORTUNE, Horbelev. 1997
- Ny tids information* – Regelmæssige åndelige informationer udgivet af Heimo Vesterinen, Hunderupvej 55, 5000 Odense C.
- Powell, Athur E. : "*Astrallegemet og de astrale fænomener*", Sct. Ansgars Forlag, København 1988.
- Scott-Elliot, W.: "*Atlantis' historie*", Teosofisk Samfunds Danske Forlag, Kbh. 1902.
- Velokovsky, Immanuel: "*Klodernes kollision*", Hirschsprungs Forlag, Kbh. 1952.

Bogen indeholder et uddrag af viden om den
åndelige verden set med forfatterens øjne,
bl.a. om hvad der sker, når vi dør.

Den omhandler også verden, som den ser ud
nu og muligheder for udviklingen i fremtiden.

Desuden fremlægger den kanaliserede
beskrivelser af to af Universets ca. 200.000
beboede planeter: Sirius og Ganeb
(også kaldet Devariget)

Der er oplevelser og erfaringer fra flere
regressioner, og der er beviser for Atlantis-
kontinentets eksistens og beliggenhed.

Endelig er der forslag til, hvad hver enkelt
menneske kan gøre, for at Jorden bliver
et bedre sted at leve på.



Kr. 98,- inkl. moms

ISBN 87 986470-2-4